

श्री जैनधर्म प्रकाश.

तत्र च गृहस्थैः सद्भिः परिहर्तव्योऽकट्याणमित्रयोगः, सेवितव्योऽकट्याणमित्राणि, न द्रव्यनीयोचितस्थितिः, अपेक्षितव्यो लोकमार्गः, जावनीया गुरुसंहतिः, जवितव्यमेतत्तत्रैः, प्रवर्तितव्यं दानादौ, कर्तव्योदारपूजा जगवतां, निरूपणीयः साधुविशेषः, श्रोतव्यं विधिना धर्मशास्त्रं, जावनीयं हायस्नेन, अनुष्ठेयस्तदर्थो विधानेन, अवलम्बनीयं धैर्यं, पर्याप्तोचनयापि अवलोकनीयो मृत्युः, जवितव्यं परलोकप्रधानैः, सेवितव्यो गुरुजनः, व्यं योगपट्टदर्शनं, स्थापनीयं तद्रूपादि मानसे, निरूपयितव्या धारणा, तव्यो विज्ञेयमार्गः, प्रयतितव्यं योगशुद्धौ, कारयितव्यं जगवद्भुवनत्रिम्बकं, दोषनीयं भुवनेशवचनं, कर्तव्यो मङ्गलमङ्गलः, प्रतिपत्तव्यं चतुःशरणं, तव्यानि पुष्कृतानि, अनुमोदयितव्यं कुशलं, पूजनीया मंत्रदेवताः, श्रोतव्यानि सञ्चेष्टितानि, जावनीयमौदार्यं, वर्तितव्यमुत्तमज्ञानेन, ततो जवितव्यं साधुधर्मानुष्ठानभाजनता ॥ उपमितिजवप्रपञ्चा कथा.

पुस्तक २७ भुं.

श्रावण. संवत् १९६८.

शाके १८३३.

सं. १०.

गुरुंर आषाढाश्विन

कट्याणमंदिरस्तोत्र

(अनुपादक भाषण डा.म.)

अनुसंधान. ५४ उ२४ थी.

वसंततिक्षका वृत्त.

नीधि पञ्चा उ२५ देश निरूप जेवा,
ने मर्त्यभुंउ भुमभुं ४२ भांय तेवा;
प्रेयां यमे, प्रभु तमारी सभीप हेत्ये.

છે ધન્ય ! તેજ ભવનાધિપ જે ત્રિસંધ્યા,
આરાધતાં વિધિ યથા મૂકી અન્ય ધંધા;
ભક્તિથી ઉલ્લસિત રોમ શરીર દેશ,
હે પૂજ્ય પાદ ! પણ આપ તણું જિનેશ ! ૩૪

તું આ અપાર ભવસાગરમાં જિનેન્દ્ર !
છું માનું હું નથી પડ્યો મુજ કર્ણ કેન્દ્ર;
જે હોય કર્ણગત નામ પવિત્ર મંત્ર,
આવે શું ! તો સમીપ સર્પિણી કંટતંગ, ૩૫
માનું છું નાથ ! મુજ વાંછિત પૂરનાર;
જન્માંતરે ચરણ સેવ્યું નહિ તમાર;
તેથીજ આ ભવ વિષે હું થયો નિવાસ,
વાંછિત ભાંજક પરાજયનો હતાશ ! ૩૬

તું એક વાર પણ દ્રષ્ટ નથી અમોએ,
નિશ્ચેજ મોહ તિમિરાવૃત લોચનોએ;
જેયાં હોતે કદિ જિનેન્દ્ર, તમો અમે જો,
શું કર્મ બન્ધ ગતિયોજ અનર્થ દે તો ! ૩૭

કર્ણ પડ્યો છું વળી સેવિત છું નિરીખ્યો,
કિંતુ ન ભાવથી વિલો ! મનમાંય પેખ્યો;
હે પૂજ્ય ! તેથીજ થયો છું હું હુઃખ માગિ,
“જે ભાવ શૂન્ય કરણી ન રૂળે કદાપિ.” ૩૮

હે નાથ હુઃખિજન ભક્તિ સુભાવવાળા,
આધીન, શ્રેષ્ઠ કર્ણા વળી પુણ્ય પાળા;
ભક્તિથકી પ્રભુ ! નમેલ જનો સુધારો,
કંટાંકુરો તાણુંજ ઉન્મૂલન પ્રસારો. ૩૯

નિઃસંખ્ય સાર ગૃહ ! જે શરણું શરણ્ય !
છે ક્ષીણ શત્રુ થકી જે પ્રથિતાચગણ્ય;
એવું લહી ચરણ અંબુજ આપ વંદ્ય,
હા !!! હું છું વંદ્ય કદિ જો પ્રણિધાન વંદ્ય. ૪૦

ત્રેલોક્યનાથ ! વિભુ ! ઇન્દ્રનરેન્દ્ર વશ્ય !
જાણેલ છે વિવિધ વસ્તુ તાણું રહસ્ય ;

ચેતનમાલીને શુદ્ધ ચેતનાની પ્રેરણા.

શુદ્ધિ કરે પ્રભુ ! મને કંઈપણ પ્રધાહ !
પીડિતને ભયદ કષ્ટથી રક્ષ નાહ ! ૪૧

જે હોય કાંઈપણ નાથ ! જ પ્રદાસન,
ભક્તિતાણું ફળ મને તુજ પાદ પદ્મ;
તો હે શરણ ! મુજ નાથ તમારી સેવા,
નિશ્ચયે ભવાંતર વિષે ભવમાં અને આ. ૪૨
હે નાથ ! સંસ્તવ તમારું રચે જનો જે,
આ રીતથી વિધિ સહિત વિચક્ષણે તે;
સામાંય કંચુકિત અંગ વિભાગ રક્ત,
તારૂં પવિત્ર મુખ અંબુજ હોય સકત ! ૪૩

(આર્યા)

જન નયન કુમુદચંદ્ર ! સુશોભિતા સ્વર્ગ લક્ષ્મી લોગવીને;
ભવિકો ભોક્ષજ પામે, કર્મ કલંકો દૂરે કરીને. ૪૪

ૐ ઋહં નમસ્તત્ત્વજ્ઞાય.

ચેતનમાલીને શુદ્ધ ચેતનાની પ્રેરણા.

[તું તો ન્યારો થઈને ખેલે છે નારાયણારે—એ રાગ]
ચેતન ચતુર સુધડ માળી નિજ ભાગ સુધારજે રે,
ચિત્તભૂમિની વિશુદ્ધિ સૌથી પ્રથમ સંભાળજે રે. એ ટેક.
વિષમપણું ટાળી અંતરથી, સમ રીતે કરજે સુનજરથી;
સદ્ગુણ બીજ અનુકૂલ ખાતર નાખજે રે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૧
ઢાંકી નિરાશંસતા ધુળે, જ્ઞાન વારિ સિંચો અનુકૂળે;
ફૂલે જેમ ગુણાંકુર એમ વિચારજે રે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૨
(પછી) જો વિકસે સદ્ગુણ વનરાણ, નાનાવિધ અનુભવ રસ તાણ;
પત્ર પુષ્પ શુભ ગંધ સુખે દિલ ઠારજે રે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૩
અંબર વાડ વિવેકે સારી, કરી રાખજે દૃઢતા ધારી;
મોહાદિક ચોરાને નહીં પેસાડજે રે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૪
સમ્યક્ રતનત્રયી ફલ લક્ષીને, ભેટ આપજે શ્રીજિનજીને;
અંતયોગી પ્રસન્ન કરી શિવ આધજે રે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૫
શુદ્ધ ચેતના પ્રીતિ ધરીને, પ્રેરે વિશુદ્ધ ભાવ વરીને;
કરીને ખેલે ચેતન એ શિક્ષા ભજે રે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૬

૩૫૮

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જૈન સેવક અંતરમાં ભાળે, ભેતાં સહજ શીવશ્રી નિહાળે ;
 માય પ્રહરૂપ અભેદ ભવ માયા તળેરે. ચેત૦ ચિત્ત૦ ૭
 જૈન સેવક ગીરધર હેમચંદ

જ્ઞાનસારસૂત્રવિવરણ.

વિદ્યા અષ્ટક. (૧૪)

(લેખક સન્નિભ કર્પૂર વિજયજી.)

અનંતર અષ્ટકમાં ઉપદિષ્ટ મુનિત્વ યથાર્થ વિદ્યાતત્ત્વોપયોગિ બુદ્ધિવાળા વિ-
 રક્ત પુરૂષનેજ સંપન્ને છે તેથી શાસ્ત્રકાર વિદ્યાઅષ્ટક નિરૂપે છે.

નિત્ય શુચ્યાત્મતારૂપાતિ-રનિત્યાશુચ્યનાત્મસુ ॥

અવિદ્યાતત્ત્વધીર્વિદ્યા, યોગાચાર્યૈઃ પ્રકીર્તિતા ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—અનિત્ય, અશુચિ અને અનાત્મિક પરવસ્તુને નિત્ય, પવિત્ર અને
 પોતાની લેખવળી એ અવિદ્યાનું લક્ષણ અને વસ્તુને વસ્તુગત યથાર્થ જેવા રૂપમાં હોય
 તેવા રૂપમાં બરાબર સમજવી એ વિદ્યાનું લક્ષણ છે, એમ યોગાચાર્યોએ શાસ્ત્રમાં
 કહ્યું છે. ૧

વિવેચન—દેહાદિક પુદ્ગલો પાણીના પરપોટાની પેરે અથવા વીજળીના ઝબકા-
 રાની પેરે ભેતાં ભેતાંમાં નાશ પામી જનારા-ક્ષણભંગુર છે, પરમ દુર્ગંધનિક એવા
 મળ મૂત્રાદિક અશુચિ પદાર્થોથી ભરેલા છે અને ગમે તેટલા સુંદર વસ્ત્રાલંકારથી
 મંડિત કર્યા છતાં તેમજ ભાતભાતનાં લોજનાદિકથી ઘેરા છતાં કદાપિ પોતાના
 યથા, યતા કે યવાના નથી. તેજ દેહાદિક પુદ્ગલોને અનાદિ મોહ-અજ્ઞાનવશ વર્તી
 પણાથી કાયમ ટકી રહેનારા—કદાપિ વિષ્ણુસી નહિ જનારા શાશ્વત માનવા, જાણે
 ઉત્તમ સુગંધી પદાર્થોથી પૂરેલા—પવિત્ર હોય એવા લેખવળા, તેમજ આ શરીર
 માફજ છે અથવા આ શરીર એજ હું છું, શરીર પુષ્ટ થયે હું પુષ્ટ થાઉં છું અને
 શરીર ક્ષીણ થયે હું ક્ષીણ થાઉં છું એવી મમતા દેહાદિક ઉપર રાખી હરેક
 રીતે તેનું પોષણ કરવામાંજ સ્વબુદ્ધિની સાર્થકતા લેખવળી તેને અતરવમાં તરવ
 બુદ્ધિરૂપ અવિદ્યા કહી છે. અને શાસ્ત્રકારોએ દેહાદિક જડ પદાર્થોનું જે અનિત્ય,
 અશુચિ અને અનાત્મિક સ્વરૂપ જણાવેલું છે તે તેવુંજ માનવું અને તેથી વિરક્ત
 વાની વેરાગ્યવડે સાર તરવ ખેંચી લેવા સ્વબુદ્ધિનો ઉપયોગ કરવો તેને શાસ્ત્રકારે સદ્-
 વિદ્યા કહી છે. આ દેહાદિક જડ પદાર્થોમાંથી શી સાર વસ્તુ ખેંચી શકાય ? અર્થાત્
 સદ્બુદ્ધિ યોગે તેનો કેવો ઉપયોગ કરી શકાય ? તેનું સંક્ષેપથી અન્યત્ર નિરૂપણ
 આવી રીતે કરવામાં આવ્યું છે. “ તરવાતરવ-સારાસાર-હિતાહિતનો વિચાર કરી

લેવો તે બુદ્ધિ પામ્યાનું કૃણ છે, ઉત્તમ વ્રત નિયમ આદરી આત્મદમન કરવું એ આ હુલ્લભ માનવ દેહ પામ્યાનું કૃણ છે, પાત્ર-સુપાત્રનું પોષણ કરવું તે પુણ્યપનો-તીલકમી પામ્યાનું કૃણ છે અને અન્ય જનોને રૂચે એવું હિતકારી મિષ્ટ વચન વદવું એ વાચા પામ્યાનું ઉત્તમ કૃણ છે એમ સમજવું. ”

મતલબ કે વસ્તુને વસ્તુ ગતે જાણી-નિર્ધારી તેમાંથી સારતત્ત્વ આદરી લેવું અને અસાર તત્ત્વ તણ દેવું. એજ સદ્વિદ્યાનું સાચું લક્ષણ અને સદ્વિદ્યાનું સાર્યકપણું સમજવું. ૧

જે પરમાર્થ સમજીનેજ ઉચિત પ્રવૃત્તિ કરે છે તેનો પરાભવ કરવા મોહ પણ સમર્થ થઈ શકતો નથી એમ શાસ્ત્રકાર જણાવે છે—

યઃ પર્યેન્નિત્યમાત્માન-મનિત્યં પરસંગમં ॥

છલ્લં લબ્ધું ન શ્વનોતિ, તસ્ય મોહમલ્લિમ્બુચઃ ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—આત્મા નિત્ય અવિનાશી છે, તેની કદાપિ નાશિત થતીજ નથી, સદા સર્વદા તેની અસ્તિતા છે. અને આ આત્માનો થતો પર સંયોગ વિનાશશીલ છે, તેનો તો અવશ્ય વિયોગ થવાનોજ છે, એવો જેને નિશ્ચય થયો છે તેને મોહ ચોરટો છલી શકતો નથી. સદ્વિદ્યાસંપન્ન આત્મા મોહનો જય કરી અખંડ સુખ સાધી શકે છે, પણ સદ્વિદ્યા વિહીનને તો મોહ ચોરટો સદા સંતાપ્યાજ કરે છે. માટે મોક્ષાર્થીએ સદ્વિદ્યાસંપન્ન થવા સર્વદા સદુદ્યમ સેવવો.

વિવેચન—જે મહાનુભાવ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તપ, વીર્ય અને ઉપયોગરૂપ લક્ષણ વડે લક્ષિત આત્માને નિત્ય-અવિનાશી માને છે અને શરીરપ્રમુખ પરસંયોગિક પદાર્થોને અનિત્ય લેખે છે, તેનો પરાભવ મોહ કરી શકતો નથી. જેમ જાતિવંત રત્નની જ્યોતિ રત્નથી ન્યારી રહેતીજ નથી તેમ જ્ઞાનાદિક ગુણો આત્માથી ન્યારા રહેતાજ નથી પણ આત્મામાંજ સદા કાયમ રહે છે. જેમ ખાણમાંના હીરા ધૂળથી ઢંકાયેલા હોય છે—માટીથી ખરડાયેલા હોય છે તેથી તેને શુદ્ધ કરવાની તો જરૂર પડે છે જ. જ્યારે ધૂલીજન્ય તેમની સઘળી મલીનતા જતી રહે છે ત્યારે સત્તાગત રહેલી સ્વભાવિક જ્યોતિ પ્રકાશી નીકળે છે, તેમ આત્મામાં સત્તાગત રહેલા અનંત જ્ઞાનાદિક ગુણો વિવિધ કર્મના આવરણવડે ઢંકાયેલા હોવાથી પરમ નિપુણ જ્ઞાની પુરૂષોએ ખતાવેલા ઉપાયોનું જ્યારે યથાવિધ સેવન કરવામાં આવે છે ત્યારે સત્તાગત રહેલા આત્માના સમસ્ત ગુણો સારી રીતે પ્રકાશી નીકળે છે. સદુપાયના સેવનવડે પૂર્વે પણ અનેક મહાશયોએ આત્મામાં સત્તાગત રહેલી સકળ સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી લીધી છે. તેમ અત્યારે અને હવે પછી પણ જે કોઈ ભગ્ય જનો તેવાજ પવિત્ર લક્ષથી સદુપાયનું સેવન કરે તે પણ તેવીજ રીતે પોતામાંજ કર્માવરણથી ઢંકાય રહેલા સકળ સદ્ગુ-

ભોને પ્રગટ કરી શકે છે. અનાદિ અજ્ઞાન યોગે જીવ જ્યાંસુધી શરીરાદિક ક્ષણ વિનાશી પદાર્થો ઉપરની મૂર્છા-મમતા તજતો નથી ત્યાંસુધી પૂર્વોક્ત સદુપાય તેને હાથ આવતો નથી તેથી તે બાપડો અજ્ઞાની જીવ વારંવાર મોહવડે અનેક પ્રકારની વિડંબના પામ્યાજ કરે છે.

જેના ઘટમાં સદ્ભાગ્ય યોગે સદ્જન કે કોઈ સદ્ગુણના અનુગ્રહથી વિવેકદીપક પ્રગટયો છે, જેથી પોતે પોતાની અનાદિ ભૂલને સમજી સુધારવા શક્તિવાન થયો છે તેનાથી મોહજ પોતે ડરતો રહે છે. ૨

સદ્વિવેકવંત પરવસ્તુમાં મુગ્ધાતોજ નથી તે કહે છે.

તરંગતરણાં લલ્લમી-માયુર્વાયુવદસ્થિરમ્ ॥

અદ્ભ્રમધીરનુધ્યાયે-દ્ભ્રવદ્ જંગુરં વપુઃ ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ-નિર્માળ બુદ્ધિવાળો આત્મા લક્ષ્મીને જલતરંગની જેવી ચપળ લેખે છે, આયુષ્યને વાયુની જેવું અસ્થિર લેખે છે અને શરીરને શરદના મેઘની જેવું ક્ષણભંગુર લેખે છે. એવી અસ્થિર પરવસ્તુઓમાં વિવેકવાન મુગ્ધાતો નથી.

વિવેચન-સદ્વિવેકવડે જેની બુદ્ધિ પુષ્ટ નિર્માળ અસ્ખલિત છે તે ઈંદ્રની સાહેબીને તેમજ ચક્રવર્તી અને વિદ્યાધરાદિકની ઋદ્ધિને સમુદ્રમાં ઉઠતા કદલોલની પેરે ચંચળ-જેતા જેતામાં વિચુક્ત થઈ જનારી બાણે છે અને લક્ષ્મીનું એવું ચંચળપણું બાણીને તેના ઉપર મૂર્છા-મમતા નહિ. રાખતાં તેનો વિલંબ વગર સદુપયોગ કરી લે છે. આયુષ્યને પવનની જેમ જલદી પસાર થઈ જતું બાણીને જેમ તેની સફળતા થવા પામે તેમ પ્રમાદ રહિત પ્રવર્તન કરે છે. અંજળીમાં રહેલા જળની જેમ આયુષ્ય જેતાં જેતાંમાં પૂરું થઈ જાય છે એમ સમજી આત્મ સાધન કરી લેવામાં સુસ જતો આગસ કરતાજ નથી. ફક્ત મોહ-મૂઠ અજાજનોજ સ્વહિત સાધનની ઉપેક્ષા કરે છે. વિવેકી જનો તેવી ઉપેક્ષા કરતાજ નથી. કેમકે તેઓ તો ઉત્તામ એવા માનવ દેહની કિંમત સમજે છે. જે મૂઠજનો સ્વદેહનું દમન કરી લેવાને બદલે મોહ વડે તેનુંજ પોષણ કરવા અનેક પ્રકારના પાપારંભ સેવે છે તેમને પણ તેવી રીતે પોષણ કરાયેલો દેહ અતે કંઈ પણ સહાયભૂત થતો નથી. દેહ ઉપર ગમે તેટલી મૂર્છા-મમતા છતાં કાચી માટીના ઘડાની જેમ અથવા કાચની શીશીની જેમ તેને વિષુક્તતાં વાર લાગતીજ નથી. તેનું સંરક્ષણ કરવા ગમે તેટલા ઉપાય યોજ્યા છતાં ક્ષણવારમાં તેનો ક્ષય થઈ જાય છે ત્યારે મનના મનોરથ મનમાંજ રહી જાય છે એમ પ્રગટ જેતાં છતાં મૂઠજનો અંધની પેરે આગળ કશું દેખીજ શકતા નથી ત્યારે જ્ઞાની વિવેકી જનો તો ઉક્ત દેહનું દમન કરી આત્મ સાધન કરી લેવા ચુકતા નથી. તેઓ પૂર્વ પુણ્ય યોગે પ્રાપ્ત થયેલી આ માનવ દેહાદિક સામગ્રીને શરદના મેઘની જેમ ક્ષણભંગુર લેખે છે. કહું છે કે:-

- “આત્મ જ્ઞાને મગન જો, સો સખ પુદ્ગલ ખેલ;
 ઇંદ્રજાળ કરી લેખવે, મીલે ન તહ મન મેલ.”
 “જ્ઞાન વિના વ્યવહારકો, કહા બનાવત નાચ;
 રત્ન કહો કેઉ કાચકું, અંત કાચ સો કાચ.”
 “રાચે, સાચે ધ્યાનમે, જાચે વિષય ન કોચ;
 નાચે માચે મુગતિરસ, આત્મજ્ઞાની સોચ.”

જે મહાતુભાવ આત્મજ્ઞાન (અધ્યાત્મ) રસિક હોઈ રાગ દ્વેષ રહિત-સમભાવી છે તે સઘળી સાંસારિક માયાને ઇન્દ્રજાળ તુલ્ય ગણી તેમાં લપટાતો નથી પરંતુ તેથી ન્યારેજ રદ્યા કરે છે. આત્મજ્ઞાન (અધ્યાત્મ લક્ષ) વગર અજ્ઞાનતા બરેલી ગમે તેટલી બાંધ કરણી કરવામાં આવે તેથી આત્મકલ્યાણ આધી શકાય નહિ. ત્યારે તેજ કરણી જો અંતરલક્ષ (ઉપયોગ) સહિત કરવામાં આવે તો તેથી સહેજે સ્વહિત સધાઈ શકે છે. અંતરલક્ષ વગરની શૂન્ય કરણી કેવળ કાચના કટકા જેવી નિર્મલ્ય છે ત્યારે અંતરલક્ષ સહિત કરાતી કરણી રત્નની જેવી અમૂલ્ય છે. એમ સમજીનેજ અધ્યાત્મરસિકજનો વિષય કષાયાદિકને વશ કરવા (છૂટવા) રૂપ અંતરંગ ક્રિયા સાધે છે. મતલબ ગમે તે કરણી કરતાં તેમનું મૂળ લક્ષ આત્માના અનાદિ દોષો ટાળવા અને સત્તાગત સદ્ગુણો પ્રગટ કરવા તરફજ રહેલું હોય છે, તેથીજ તેમની સઘળી ક્રિયા સફળ ગણાય છે. તેઓ કદાપિ કેવળ લોકરંજનાર્યે ગતાનુગતિક પથે વર્તતા નથી. તેમની કરણી અતિ ઉચ્ચ આશયથી શિષ્ટાચાર અનુસારેજ પ્રવર્તે છે. તેથી તેની અનુમોદના કરનાર પણ સુખી થઈ શકે છે. જે ખરા આત્મજ્ઞાની (અધ્યાત્મી) પુરૂષ હોય તે માઠા સંકલ્પ-વિકલ્પ કરતા નથી, પરંતુ તેવા સંકલ્પ વિકલ્પોને શમાવી દઈ નિર્વિકલ્પ દશાને પામવા માટે સદા શુભ ધ્યાનજ ધ્યાવે છે. પાંચે ઇન્દ્રિયોને મન સહિત કબજે કરવા પ્રયત્નશીલ હોય છે. પ્રારબ્ધયોગે પ્રાપ્ત સુખ દુઃખમાં સમભાવે વર્તે છે. સંતોષવૃત્તિથી નાના પ્રકારનાં વિષયસુખની અભિલાષા કરતા નથી તેમજ ગમે તેવાં આકરા કષ્ટમાં પણ પોતાની પ્રકૃતિ બગાડતાં નથી. મતલબ કે કોઈની કશી હીનતા કરતા નથી પરંતુ અહીંનપણે યથાપ્રાપ્તમાં સંતોષ ધારે છે. તેમની વૃત્તિ (લક્ષ) કેવળ મોક્ષ તરફજ વળેલ હોય છે. તેથી જેમ જન્મ મરણના ફેરા ટળે તેમ નિષ્કામપણે (આ લોક તેમજ પરલોક સંબંધી પુદ્ગલિક સુખની રમૂદા રાખ્યા વગર) પ્રમાદ રહિત પવિત્ર રત્નત્રયીનું યથાવિધ આરાધન કરવામાંજ અહોનિશ જિજ્ઞાસુ રહે છે. એવા તરવેદી મુમુક્ષુ મહાપુરૂષની બલિદારી છે. તેવા અધ્યાત્મરસિકજનોવડેજ આ પૃથ્વી રત્નગલી ગણાય છે. પરંતુ જેઓ તરવજ્ઞાન રહિત જડમતિ

જનો છે તેઓ તો સ્વદેહાદિક જડ પદાર્થોમાંજ મુંઝાઈ સ્વકર્તવ્ય કર્મથી વિમુખ રહે છે તેમજ તેવો તેમનો પડેલો અભ્યાસ ભવાંતરમાં પણ તેમને આડો આવે છે, જેથી દેહાદિક ઉપર લાગેલી મૂર્છા ટળી શકતી નથી એમ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

શુચીન્યગ્યશુચીકર્તુ, સમર્થેઽશુચીસંજવે ॥

દેહે જલાદિના શૌચ-ભ્રમો મૂઢસ્ય દારુણઃ ॥ ૪ ॥

ભાવાર્થ-અપવિત્ર એવા વીર્ય તથા રૂધિર વિગેરેથી જેની ઉત્પત્તિ છે અને અશુચિમય હોવાથી પવિત્ર વસ્તુને પણ અપવિત્ર કરી નાંખે છે એવા દેહને જળ વિગેરેથી સાફ કરવાનો પ્રયાસ ગમે તેટલો કરવામાં આવે તોપણ તે સર્વ નિષ્ફળજ થાય છે, છતાં મૂઢ લોકોને દેહ શૌચ કરવાનો મોટો ભ્રમ લાગેલો હોય છે, તેથી અશુચિમય દેહને સાફસુફ કરવા અહોનિશ યત્ન કર્યો કરે છે. ૪.

વિવેચન-જે ઊંડી આલોચના કરી જોવે તો સમજી શકાય એમ છે કે આ ઔદારિક દેહ, પિતાનાં વીર્ય અને માતાનાં રૂધિર રૂપ અશુચિથીજ ઉત્પન્ન થાય છે એટલુંજ નહિ પરંતુ ગમે તેવાં સુંદર વસ્ત્ર વિલેપન તથા પાન ભોજન વિગેરે પણ તેના સંસર્ગથી અશુચિમય બની જાય છે. એવા અશુચિથી ભરેલા દેહમાં અજાની જીવ મુંઝાઈ, નહિ કરવાનાં પાપકર્મ કર્યો કરે છે. તેની ખાતર અનેક જાતના આરંભ સેવીને જાતજાતના ભોજન રસાયણ પ્રમુખ તૈયાર કરી-કરાવીને તેનું પોષણ કરે છે. ભાતભાતનાં વસ્ત્ર અલંકાર પ્રમુખથી તેને શણગારે છે. વિવિધ પ્રકારના સ્નાન વિલેપન પ્રમુખથી તેની સુશ્રુષા કરે છે. પરંતુ ક્ષણવારમાં છેડ દહ જનાર, અનેક પ્રકારનાં રોગથી આકુળ અને અશુચિમય હોઈ અશુચિ ભરેલા મળ-નેજ શ્રવતા એ દેહને જળથી ધોઈ સાફ કરી પોતે પવિત્ર થાય છે એવો ભારે મહોટો ભ્રમ મૂઢ જનોને લાગેલો છે. એવા પ્રકારનો પરમાર્થશૂન્ય દ્રવ્યશૌચ તો જળચર જીવો પણ અનેકશઃ કરે છે તેથી કશું આત્મ કલ્યાણ સાધી શકાતું નથી. આત્મ-કલ્યાણ તો ભાવશૌચ વડેજ સધાય છે એમ શાસ્ત્રકાર સ્પષ્ટ પણે સમજાવે છે.

યઃ સ્નાત્વા સમતાકુંઠે, હિત્વા કમ્પલ્લજં મલમ્ ॥

પુનર્ન યાતિ માલિન્યં, સોઽન્તરાત્મા પરઃશુચિઃ ॥ ૫ ॥

ભાવાર્થ-ખરેખરા પવિત્ર શૌચના અર્થીએ સમતા રસના કુંડમાં સ્નાન કરીને સર્વ પાપમલનો ત્યાગ કરી પાવન થવું, જેથી પુનઃ મલીન પણું થાયજ નહિ. પૂર્વ મહા-પુરુષોએ આવોજ ઉત્તમ શૌચ પોતે સેવી સર્વને હિત માટે બતાવ્યો છે. તે મુજબ જેઓ વર્તે છે તેઓ પરમ પવિત્ર મહાપુરુષોની ગણનામાં આવે છે. ૫.

વિવેચન-રાગ દ્વેષરૂપ કષાય-તાપને સમાવી-શાન્ત કરી આપનાર શમામૃતથી ભરેલા સમતાકુંડમાં ભાવ-સ્નાન કરી જે મહાનુભાવ પોતાનાં ભવ ભવ સંચિત અશુભ કર્મ

જાનસાર સૂત્ર વિવરણ.

મળને ઘોઈ નાંખે છે તે પરમાર્થથી પવિત્ર થયેલો પુણ્યત્મા ફરીને મલીન ભાવ પા
જ નથી. શાસ્ત્રમાં પોતપોતાનાં અધિકાર પરત્વે (યોગ્યતા અનુસારે) ધર્મ સાધન
મર્યાદા બતાવી છે તેથી જો કે મલીનાર'ણી (અનેક પ્રકારના પાપારંભમાં રક્ત) ગુ
ને દ્રવ્ય સ્નાનની આજ્ઞા (સંમતિ) આપેલી છે પરંતુ તે દેવાધીદેવની પૂજા નિ
તેમજ અતિથિ-અણુગાર (નિયંત્ર-મુનિરાજ) ની સેવા ભક્તિ નિમિત્તેજ. એટલે
ગૃહસ્થે ઉક્ત દ્રવ્ય શૌચ કરતી વખતે પોતાનો પવિત્ર ઉદ્દેશ લક્ષમાં રાખીનેજ
પ્રાયઃ અન્ય જીવોનો ઉપરોધ (વિનાશ) ન થાય તેમ જયણ સાચવવી ખાસ જરૂ
છે. જેમ સ્નાન કરતી વખતે જયણની જરૂર છે તેમ તદ્દનંતર પ્રભુ પૂજામાં પ્રવત
તે નિમિત્તે વપરાતાં પુષ્પજલાદિકમાં પણ બહુજ જયણ સહિત વર્તવાની જરૂર
ભાવ વૃદ્ધિમાટે પ્રભુ અંગે કે પ્રભુ પાસે ઢોકવામાં આવતાં દ્રવ્યો પૈકી કોઈ પ
સચેતન દ્રવ્યને અશક્ય પરિહારને ટાળી કિલામણા ન ઉપજે તેવી અને તેટલા પૂર
સંભાળ રાખવાની ભવભીરૂ લક્ષ-ગૃહસ્થની ખાસ ફરજ છે.

ઉક્ત રીતે પ્રભુ ભક્તિ નિમિત્તે વાપરવામાં આવતાં દ્રવ્યો પણ દ્રવ્ય ભાવ
શુદ્ધ જોઈએ. એટલે કે તે દ્રવ્ય સરસ સુંદર ખુશખોદાર અને તાજાં શુદ્ધ કદે
જોઈએ પરંતુ જેવાં તેવાં મલીન તેમજ જીવાકુલ ન જોઈએ. તેમજ ન્યાય યુક્ત બ
વસાય વડે પેદા કરેલાં દ્રવ્યથી મેળવેલાં ભાવ શુદ્ધ હોવાં જોઈએ.

એવી રીતે સ્વસંપત્તિ-સાધન અનુકૂળ સંયોગાનુસાર વિવિધ દ્રવ્યોવ
પ્રભુ પૂજા વિરચી ગૃહસ્થે પણ મુખ્ય લક્ષ ભાવ શૌચ (ભાવ પૂજા) તરફજ દોરવ
વાનું છે. સાચા દીલથી પ્રભુની સ્તુતિ કરી તે નિષ્કારણ બંધુએ જગતના કલ્યા
અર્થે કરેલી આજ્ઞાઓનું યથાશક્તિ પાલન કરવા આપણાથી બનતું કરવું જોઈએ
જગતના સર્વ જીવો સાથે વૈર-વિરોધ ટાળી મૈત્રીભાવ રાખવો, સદ્ગુણીના સદ્ગુણો
દેખી સાંભળી દીલમાં પ્રમુદિત થાવું, દીન અનાથજનો ઉપર તેમજ ધંધામાં સીદાવ
સાધર્મી જનોઉપર દ્રવ્ય ભાવથી કડ્ડણા ભાવ રાખવો, તેમજ દેવગુરૂના પણ નિંદા
નિષ્કુર પરિણામી મહા મૂઠ મતિ જનો ઉપર મધ્યસ્થ ભાવ રાખવો, તેમનાં તેવ
અકુર્યોથી તે અવશ્ય દુઃખી થશેજ એમ સમજી કર્મથી કચરાયેલા તે પામર પ્રાણી-
ઓ ઉપર રીસ ન કરવી, તેમજ પાપ વૃત્તિમાં આસકત એવા તેમની સાથે રાગ પણ
ન જોડવો. તેમનાથી ઉદાસીન રહેવું. એવી રીતે ભાવના ચતુષ્ટયનું આલંબન લઈ
ગૃહસ્થે પણ ગૃહસ્થયોગ્ય ધર્મચરણ કરવું અને અનાદિ પાપ અવ્યાસનો પરિહાર
કરવો-તેમ કરવા બનતો પ્રયત્ન કરવો એ પ્રભુની ભાવ પૂજા (ભાવ શૌચ) ગૃહસ્થ-
આશ્રી સમજવી.

મુનિરાજને તો સમસ્ત પરબ્યાપારના પરિહાર પૂર્વક પાંચ મહાપ્રતોનું યથા-
 વિધિ સેવન કરવું, પાંચે ઇંદ્રિયોનું દમન કરવું, ક્રૌંધાદિક કષાયોનો જય કરવો
 અને મન વચન કાયાને કાણુમાં રાખવા રૂપ સર્વ સંયમનું સારી રીતે પાલન કરવું;
 મિમજ સદ્ગુરૂની આજ્ઞા અનુસારે પ્રવર્તવું, આપમતિથી આજ્ઞા વિરૂદ્ધ ન ચાલવું
 એજ ભાવપૂર્ણ કહી છે. ક્ષમાદિક દશવિધ યતિધર્મનું યથાવિધ પાલન કરતાં સ-
 મતાવંત સાધુઓ છેવટે સકળ કર્મનો સર્વથા ક્ષય કરી પરમ પવિત્ર બને છે. ગમે
 તેવા પરિસદ્ધ ઉપસર્ગોમાં પણ અડગ રહી અદીનપણે સર્વ સહન કરનાર મહાનુભાવ
 મુનિજનો મહાવીર પરમાત્માની પેઠે અતે પોતાના આત્માને કર્મ-આવરણ રહિત
 કરી જ્યાં જન્મ જરા અને મરણ સંબંધી લેશ માત્ર પીડા નથી એવી પરમ પવિત્ર
 પદવી પામે છે. 'તેવા પરમ પવિત્ર આત્માઓનું અમને સદાય શરણુ હજી ! પ્રાતઃ-
 સ્મરણીય તેમના નામ પણ પવિત્રજ છે. તેમના પવિત્ર ચરિત્રનું વારંવાર સ્મરણ
 કરી અનુકરણ કરનાર ભાવિત આત્મા સ્વવીર્યોદ્ધાસથી કર્મ કલંકને દૂર કરી પરમા-
 નંદ પદને પામી શકે છે. મતઘ્ન કે અંતર શુદ્ધિથી સકળ સિદ્ધિ સંપન્ને છે, તેથી
 આત્મકલ્યાણ સાધવા ઇચ્છનારે તે તરફ ખાસ લક્ષ રાખવાની જરૂર છે. આત્મજ્ઞાન-
 વડે તેવું લક્ષ થવું સુલભ હોવાથી હરહમેશ આત્માર્થી જનોએ તેનો પરિચય
 રાખવો જોઈએ.

કેટલાક મુગ્ધજનો કહે છે કે જાણપણા કરતાં અજાણપણામાંજ ફાયદો છે, તે
 તેમની વાત મિથ્યા છે. કારણકે અજ્ઞાનવડેજ જીવ સખ્ત કર્મનો બંધ કરે છે અને
 જ્ઞાનવડે તો કર્મથી મુક્ત થાય છે. એમ શાસ્ત્રકાર જણાવે છે.

આત્મબોધો ન વઃ પાશો, દેહગેહધનાદિષુ ॥

યઃ ક્ષિપ્તોપ્યાત્મના તેષુ, સ્વસ્ય બંધાય જાયતે ॥ ૬ ॥

ભાવાર્થ—જેઓ દેહાદિક પર વસ્તુઓમાં મમતા બાંધે છે તેઓ બાપડા પોતેજ
 બંધાઈ જાય છે, એમ સમજીને સુવિવેકી જનો પરવસ્તુઓમાં આસક્તિ ધારતા નથી.

વિવેચન—હે ભગ્યજનો ! આત્મજ્ઞાનવડે તમે બંધાશે નહિં પરંતુ બંધનથી
 મુક્ત થઈ શકશો. કેમકે આત્મજ્ઞાનવડેજ સ્વપરની યથાર્થ ઓળખાણ થઈ શકે છે,
 જેથી અનુપયોગી પરવસ્તુનો પરિહાર કરીને જીવ આત્મોપયોગી વસ્તુ તત્ત્વનો
 સ્વીકાર કરી લે છે. શાસ્ત્રકારે પોતેજ સમાધિતંત્રમાં કહ્યું છે કે—

‘કેવળ આત્મ બોધ હૈ, પરમારથ શિવ પથ;
 તામે જિનકું મગનતા, સોહિ ભાવ નિગરંથ.’

સાચું મોક્ષમાર્ગદર્શક અને સાધક માત્ર આત્મજ્ઞાનજ છે. આત્મજ્ઞાન વગર ખરા મોક્ષ માર્ગની યથાર્થ સૂઝ પડતી નથી તેથી તે માર્ગે તનપનથી જાતુંજ નથી. એ આત્મજ્ઞાનમાં જે મહાનુભાવ નિમગ્ન થયેલ છે. યાવત્ પરમ (મોહ માયા) થી મુક્ત થયેલ છે તેજ શુદ્ધ સાધુ નિઃશ્ચય છે. આત્મજ્ઞાન કેવળ શુકપાઠીને તો શાસ્ત્રકાર ખરા સાધુની ગણનામાં ગણાતાજ નથી. આત્મજ્ઞાન વગરના પામર પ્રાણીઓ પગલે પગલે (ક્ષણે ક્ષણે) મોહ માયામાં મુકાઈ નવાં કર્મથી બંધાયજ કરે છે. તેથીજ પરિણામે દેહ, ગેહ અને ધનાદિક જગત્માં મિથ્યા મમતા બાંધી બાંધીને લવ લવમાં લમી લમી તેઓ બહુ દુઃખી કરે છે. માટે આત્મજ્ઞાન બંધનકારક નથી પરંતુ આત્મ-અજ્ઞાનજ બંધનકારક અને તેથી અજ્ઞાન-અધકાર દૂર કરવા માટે અહોનિશ આત્મજ્ઞાન સંપાદન કરી વાનો દૃઢ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ; એમ સહેજે સિદ્ધ થાય છે. વળી વિદ્વાન પુરૂષ અનુવશરસ ચાણે છે તેનાથી અજ્ઞાન છૂટ જોનશોબજ રહે છે તે શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

મિથો યુક્તપદાર્થાના-મસંક્રમચપત્કિયા ॥

ચિન્માત્રપરિણામેન, વિદુર્વૈવાનુનૂયતે ॥ ૭ ॥

ભાવાર્થ-વિદ્વાન્ પુરૂષ જ્ઞાન અશ્રુથી સર્વ પદાર્થને સ્વસ્વભાવમાંજ રહેતા જેને સંયુક્ત વસ્તુનો વિયોગ થાય છે, પણ કોઈ વસ્તુ પોતાનો મૂળ સ્વભાવ તણ દે નથી, એમ જ્ઞાની પુરૂષો સાક્ષાત્ અનુભવી પોતે સ્વસ્વભાવમાંજ સ્થિત રહે છે. જો દ્રેષને તણ સર્વત્ર સમભાવથી અનુવર્તન કરનારાજ વિદ્વાન્ ગણાય છે.

વિવેચન-એક ક્ષેત્રાવગાહી (એકજ આકાશ પ્રદેશમાં આવી મળી રહેલાં) બે અધર્મ છૂટ અને પુદ્ગલ દ્રવ્યો પોતપોતાના સ્વભાવમાં સહાય સ્થિત રહે છે તેને કદાપિ પોતપોતાનો સ્વભાવ તજતાજ નથી એમ તત્ત્વજ્ઞો સારી રીતે સમજે છે. કે સંયોગિક વસ્તુનો વિયોગ તો થાયજ છે તોપણ તે પોતાનો મૂળ સ્વભાવ તણ હજી પર સ્વભાવ ગ્રહી લેતા નથી એમ સમજી અનુભવ સદિ જોનારા જ્ઞાની પુરૂષો અનુપયોગી પરવસ્તુમાં આસક્ત બની સ્વ સ્વભાવ (પોતાના મૂળ ધર્મ) ને ભૂલી જતા નથી. ગમે તેવા સંયોગમાં પણ જ્ઞાન પુરૂષો પોતાનું મૂળ નિશાન ચૂકતા નથી. તેજ ખરા જ્ઞાની છે. અનાદિ અજ્ઞાનને નાશ કરી જ્ઞાની પુરૂષો કેવો ઉત્તમ લાભ હાંસલ કરી શકે છે એ શાસ્ત્રકાર બતાવે છે.

અવિગ્રાસિમિરધ્વંસે, દશા વિગ્રામનસ્મૃજા ॥

પશ્યન્તિ પરમાત્માન-માત્મન્યેવ હિ યોગિનઃ ॥ ૮ ॥

ભાવાર્થ—સદ્વર્તનરૂપી અંજનશલાકા (સલી)થી અતિવેકરૂપી અંધકાર નષ્ટ થયે છે તે યોગી પુરૂષો પોતાના ઘટમાંજ પરમાત્માને સાક્ષાત્ દેખે છે. સદ્વિવેકવાન યોગી સર્વ વિભાવને દૂર કરીને પરમાત્મભાવને સાક્ષાત્ અનુભવે છે.

વિવેચન—અતત્ત્વમાં તત્ત્વબુદ્ધિરૂપ અનાદિ અજ્ઞાન દૂર કરવા ભાગ્ય વશાત્ સત્ સાધન—સદ્ગુરુ પ્રમુખની જગવાઈ મળી આવી હોય ત્યારે પ્રમાદાદિક તેર કાઠીયાને દૂર કરી વિનય બહુમાન પૂર્વક શ્રી જિનેશ્વર પ્રણીત શાસ્ત્રનું યથાવિધિ શ્રવણ અને મનન કરવામાં આવે તો તે જ્ઞાનના પરાક્રમથી અજ્ઞાન અંધકાર સહેજે દૂર થઈ શકે અને અધિક વીર્યોદ્ધાસ વડે શાસ્ત્રનિર્દિષ્ટ સત્ય માર્ગનું—શુદ્ધ સંયમ ધર્મનું સેવન કરવામાં આવે તો તેથી જીવનાં અનાદિ કર્મ આવરણ દૂર થવા પામે અને પરિણામે પોતાના આત્માનું શુદ્ધ સ્ફટિક સદૃશ (રાગાદિક દોષ વર્જિત નિર્વિકાર) સ્વરૂપ પ્રગટ થઈ શકે. મહેલની સીડીની પેરે ગુણુસ્થાનક શ્રેણી ઉપર જીવ પુરૂષાર્થ યોગે અનુક્રમેજ ચડી શકે છે. ભવ્ય જનોને સર્વ અનુકૂળ સાધન મળતાં તેવી યોગ્યતા પ્રાપ્ત થઈ આવે છે. યોગ્યતા વંતોને સર્વ પુરૂષાર્થ લેખે પડે છે. તેથી તથાપ્રકારની યોગ્યતા સંપાદન કરવા અનુકૂળ સાધન—સામગ્રી પામીને પ્રમાદ કરવો ઘટતો નથી. મનની ક્ષુદ્રતા અને કઠોરતાદિક દૂર થતાં તેવી યોગ્યતા પામવી સુલભ થાય છે. સુવિનીતપણાથી સદ્વિદ્યા, સદ્વિદ્યાવડે સમ્યક્ત્વ, સમ્યક્ત્વ વડે ચારિત્ર ધર્મની પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે. એવી રીતે સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ રત્નત્રયીની પ્રાપ્તિ વડે પરમાત્મ સ્વરૂપ સેહેજે પ્રકાશે છે.

ધૃતિશમ્

તીર્થયાત્રાપ્રસંગ

ગંતાકથી ચાલુ.

જે જે પર્વતોની ઉપર તીર્થંકર ભગવંત અથવા ઉત્તમ મુનિમહારાજ સિદ્ધિપદને વર્ધા છે તે તે પર્વતોની ઉપર એક અથવા તેથી વધારે સંખ્યામાં જિનચૈત્યો બંધાવવામાં આવેલા હોવાથી તે તીર્થસ્થાન ગણાય છે અને તેની યાત્રા માટે અનેક ઉત્તમ જીવો સાંસારિક કાર્યોમાંથી અવકાશ મેળવીને આવે છે. તીર્થયાત્રાના લાભની સાથે ત્યાં ખીજ પણુ અનેક લાભો મળી શકે છે તેનું દિગ્દર્શન આ લેખના પ્રારંભમાંજ કરાવવામાં આવેલ છે.

એવા તીર્થસ્થળોની જેમ જે શહેરમાં સંખ્યાબંધ જિનાલયો હોય છે તે શહેરો પણુ યાત્રાસ્થળોજ ગણવા લાયક છે. સંસારમાં નિમગ્ન અને દ્રવ્યસંવ્યયમાં આસક્ત જૈન બંધુઓએ પોતાના દ્રવ્યનો એવા શહેરોની અંદર જિનચૈત્યો બાંધીને મહુપયોગ કરેલો હોય છે. આ ગુજરાતમાં અમદાવાદ, પાટણ, ખંભાત અને સુરત

એ સાર શહેરો ઘણી મોટી સંખ્યામાં જિનચૈત્યો ધરાવે છે. હાલમાં આ ચારે શહેરોમાં પ્રાચી દરેક જિનચૈત્યો આરસથી, રંગ રીપેરથી તેમજ કેટલાકનો છબ્બો દ્વાર કરીને એવા સુંદર બનાવવામાં આવ્યા છે કે તેમાં પ્રવેશ કરતાં અને દર્શન કરતાં પરમ આદહાદ થાય છે. તે સાથે એવા ઉત્તમ કાર્યોમાં પોતાના દ્રવ્યનો સદુપયોગ કરનારની સહેજે અનુમોદના થાય છે. આ સમક્રિતને નિર્માણ કરવાનું પરમ સાધન છે તેથી તેનો લાભ લેવા સુસંજ્ઞાનથી ધુઓએ અવસર મળ્યે ચૂકવું નહીં.

સુરત.

આ શહેરમાં સંખ્યાબંધ જિનચૈત્યો છે. તેનો મહોટો ભાગ ગોપીપુરામાં અને વડા ચૌડામાં છે. તેની અંદર કેટલાક ચૈત્યો તો અત્યંત રમણિક છે. તેનાજ જરા દૂર આવેલું ચિંતામણિ પાર્થનાથજીનું મંદિર બહુજ સુંદર છે. તેનો છબ્બો દ્વાર કરવામાં આવેલો હોવાથી તેની રમણિકતામાં વૃદ્ધિ થઈ છે. છબ્બો દ્વાર કરતાં તેની અસલ ખુબી જે કાષ્ટની અંદર મોટા ખર્ચે સુંદર કોતરકામ કરી બતાવેલી છે તે કાયમ રાખવામાં આવી છે. તેમાં સાડું ડહાપણ વાપર્યું છે, કારણકે કાષ્ટની અંદર એવી કારીગરી હાલમાં કવચિતજ જોવામાં આવે છે.

સુરત શહેરની સાથે સંબંધ ધરાવતા કતારગામની અંદરનું મહાન ચૈત્ય બહુજ આનંદ આપે તેવું છે. લાઈન્સમાં આવેલું સુંદર અને નવી ઢખખથી બાંધેલું અદ્ભુત ચૈત્ય ખાસ દર્શન કરવા લાયક છે. રાંદેરની અંદરના દેરાસરે પણ સુંદર છે. તેની અંદર પણ હાલમાં સુધારો વધારો સારો થયેલ છે.

લાઈન્સની અંદર આવેલા દેરાસરમાં વિજ્ઞાનિક રોશની દાખલ કરેલી છે, તે રોશનીથી દેરાસર રાત્રિને વખતે બહુ રમણિક લાગે છે. આ રોશની દાખલ કરવ લાયક છે કે કેમ? તેને માટે તેમાં લાલ હાનિ શું શું છે તે બતાવનારો લેખ ખાસ જુદો લખવા વિચાર હોવાથી અહીં તે વિષે વધારે લખવામાં આવતું નથી.

જઘડીઆ.

સુરતને ભરૂચની વચ્ચે અંકલેશ્વર સ્ટેશનથી નાંદોદ રેલવેનો એક જુદો કોટો કાઢવામાં આવ્યો છે. તેની અંદર જઘડીઆ સ્ટેશન છે. અંકલેશ્વરથી રેલ રી માત્ર ૩૦-૩૫ જેસે છે. સ્ટેશનથી ગામ સુમારે એક માર્ગલ જેટલું દૂર છે ત્યાં દેરાસર શિખરબંધ બહુજ રમણિક બાંધેલું છે. તેની ફરતી ભોયણીની જેમ ધર્મશાળા બાંધવામાં આવી છે પરંતુ તેનો આગળનો દર્શન ભાગ બહુ સુંદર હોવાવાળો ખાસ પથરની કમાનોથી બાંધવામાં આવેલો છે. આ રાજપીપળ

સ્ટેટનો મહાલ છે. તેના તારકથી થાણદાર ત્યાં રહે છે. વ્યાપાર રોજગાર પણ ઠીક ચાલે છે. પોસ્ટ વિગેરેની સગવડ છે.

આ ગામની અંદર પ્રથમ સંવત ૧૯૨૨ની શાલમાં હાલમાં સ્ટેશન છે તેની પાસેના ખેતરમાંથી શ્રી ઋષભદેવજીના અદ્ભુત જિંબ નીકળ્યા હતા. સાથે ચક્રેશ્વરી દેવી પણ નીકળ્યા હતા. જિનજિંબ સુમારે ૧૫૫ ગજની ઉંચાઈના છે. સંપ્રતિરાજના ભરાવેલ છે. આ જિંબ એવા સુંદર છે કે તેના દર્શન કરતાં પરમ આદર્શ ઉત્પન્ન થાય છે. તેનો અનુભવ દર્શન કરનારનેજ થઈ શકે તેમ છે.

આ જિંબ નીકળ્યા તે વખત રાજપીપળા સ્ટેટના રાજાએ પોતે જિનચૈત્ય બાંધાવી તેની અંદર સંવત ૧૯૨૮ના માહ વદિ ૫ મે પ્રતિષ્ઠા કરી હતી. પરંતુ તે ચૈત્ય કારીગરોનો બેદરકારીથી અથવા તેવાજ બીજા કારણોથી એવું બાંધાયું કે તે થોડા વખતમાં જીર્ણ થઈ ગયું, પછી કેટલાક પ્રયાસથી રાજ્યની મંજુરી મેળવી એ ચૈત્ય કાઢી નાખી નવું ચૈત્ય તમામ પથ્થરનું શિખરબાંધ બાંધવામાં આવ્યું અને તેનો અંદર સંવત ૧૯૫૬ના વૈશાક શુદ્ધ ૪ થે પ્રતિષ્ઠા કરવામાં આવી. આ સુદૂર્ત એવું સુંદર નીવડ્યું કે જેથી દિનપરદિન પ્રતાપ વધતો ચાલ્યો. યાત્રાળુની સંખ્યા વધારે આવવા લાગી અને આવક પણ સારી થવા લાગી. એટલે હેરાસર ફરતી ધર્મશાળા પણ ઘણી સુંદર બાંધવામાં આવી. તેની અંદર બીજી ધર્મશાળાઓ કરતાં ખાસ એક સગવડ વધારે કરવામાં આવેલી છે તે એ છે કે તેની નજીકમાં એક શ્રી સંધના તાળાનો બગીચો છે, તેમાં મોટો કુવો છે, તેની પાસે એક પથ્થરની ટાંકી બાંધી છે, તે અરહટ્ટ ઘટિકાથી ભરી રાખવામાં આવે છે, અને તેની અંદરથી ધર્મશાળામાં નળ લાવેલા છે કે જેથી યાત્રાળુઓને પાણી લેવા જવાની બીલકુલ મુશ્કેલી પડે નહીં. આ કુવાબાજો બગીચો બાંધાવવામાં સુરતવાળા ઝવેરી ધર્મચંદ ઉદેચંદના સુપુત્રોએ મોટો ખર્ચ કરેલો છે. તેને પરિણામે ત્યાં એટલા બધા પુણ્ય થાય છે કે ભરૂચ વિગેરે નજીકના ગામોમાં ત્યાંથી કંડીઆઓ ભરી ભરીને મોકલવામાં આવે છે. આ પણ જિનભક્તિનું અનુકરણીય ચિન્હ છે.

અહીં જિનચૈત્યની અંદર જિનજિંબ માત્ર ત્રણજ પથરાવવામાં આવ્યા છે. વિશેષ પરિવાર રાખવામાં આવ્યો નથી. રંગમંડપની અંદર એક ગોળલામાં મૂળનાયકજીની સાથે નીકળેલા ચક્રેશ્વરી દેવી પધરાવ્યા છે. તેની નીચે એવો લેખ છે કે-- સં. ૧૧૨૦૦ માઘ શુ ૫ શ્રીપૃથ્વીપાલેન કારિતા. આ સંવત કોનો અને પૃથ્વી-પાળ રાજા કયારે થયા? તે જાણવામાં આવ્યું નથી. શોધક બાંધુઓએ તે સંબંધી વધારે શોધ કરવાની જરૂર છે.

આ તીર્થ લોચણી વિગેરે તીર્થોની પંક્તિમાં મુકવા લાયક અને બહુ પ્રતાપી છે. અવશ્ય યાત્રા કરવા લાયક છે. યાત્રામાં બહુજ આનંદ આવે તેમ છે. હવે પાણી એટલા બધા સારા છે કે સરોગી હોય તે નિરોગી થાય અને નિરોગી હોય તે તંદુરસ્ત થઈ જાય તેમ છે. આ તીર્થનો વહીવટ શ્રી અંગારેશ્વરવાળી શેઠ દીપચંદ કસળચંદ તથા અંકલેશ્વરનિવાસી શેઠ માણિકચંદ વમળચંદ કરે છે. એવું અને ધર્મશાળા વિગેરે બંધાવવામાં તેમણેજ અસાધારણ પ્રયાસ કરેલો છે. આ તીર્થની સંભાળમાં તેઓએ તનુ મન ને ધનથી ભાગ લીધેલો છે. એવા ઉત્સાહી જૈનબંધુઓ બહુ ઓછા દૃષ્ટિએ પડે છે. સુખી સ્થિતિવાળા જૈનબંધુઓએ તેનું અનુકરણ કરવા યોગ્ય છે.

અહીં ખાસ આવશ્યકતા દેરાસર ફરતું કંપાઉંડ કરાવી લેવાની છે. તે સંબંધી તેના વહીવટ કર્તાઓને તાત્કાલિક સૂચના આપવામાં આવી છે. તદુપરાંત એક સારો ગવૈયો જિનભક્તિ માટે રાખવાની તેમજ બીજી કેટલીક પરચુરણ સૂચનાઓ કરવામાં આવી છે, આશા છે કે તેઓ અવશ્ય તે પર ધ્યાન આપશે.

ભરૂચ

આ શહેર ઘણું પ્રાચીન છે. શ્રીપાળ મહારાજ અહીંથીજ પ્રવરણમાં બેઠેલા છે. શ્રીમુનિસુવતસ્વામીની વિહાર ભૂમિ છે. અશ્વાવભોધ તીર્થવાળું સ્થળ છે. અહીં જિનમંદિરો સારી સંખ્યામાં અને સારી સ્થિતિમાં છે. દર્શન કરવા યોગ્ય છે. શ્રી મુનિસુવત સ્વામીના પ્રાચીન ગિંબવાળું મુખ્ય દેરાસર ઘણું સુંદર છે. અહીં અધિષ્ઠાયકની પથ્થુ ભગૃતિ કહેવામાં આવે છે. પાસે નર્મદા નદી વહે છે. તેની અધિષ્ઠાયિકા નર્મદા દેવીએ પથ્થુ ઘણી વખત પ્રભુના સમવસરણ અહીં થયેલા ત્યારે તેમની દેશના સાંભળેલી છે. તે સમક્તિ દૃષ્ટિ હોવાનું કહેવામાં આવે છે.

ડભોઇ

આ પથ્થુ બુનું શહેર છે. ભરૂચથી વડોદરે જતાં મીયાંગામ સ્ટેશનથી એક બુદો ફાંટો નીકળેલ છે, તેમાં આ સ્ટેશન છે. અહીંથી પરમાર્થ પથ્થુ વડોદરે રેલ્વેસ્તે જવાય છે. ડભોઇની અંદર આઠ જિનમંદિરો છે. આ શહેર શ્રી યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયની નિર્વાણભૂમિ હોવાથી વિશેષ પ્રસિદ્ધ છે. એ મહા વિદ્વાન મહાત્માના સંસ્કારને સ્થાનકે તેમની પાદુકા તેજ વખતે સ્થાપવામાં આવેલ છે. તેની ઉપર સં ૧૭૪૫ માર્ગશિર્ષ શુક્લ ૧૧ શ્રી યશોવિજય ગણિનાં પાદુકા એવો લેખ છે. આ સ્થળ હાલમાં ચોતરો બાંધીને સુંદર બનાવવામાં આવ્યું છે. ઉપર સુશોભિત છપ્પર પથ્થુ થવાનું છે. જગ્યા બહુજ રમણિક અને પ્રભાવશાળી છે. ત્યાં એકલા એસીને એ ગુરૂ મહારાજનું સ્મરણ કરવા યોગ્ય છે. કવચિત્ કવચિત્ મુનિ વેશે દર્શન આપ્યાનું પથ્થુ કહેવામાં આવે છે. બહી લોહણ પાર્શ્વનામના ઘણા પ્રાચીન ગિંબ એક ચંચળના

ભોધરામાં છે. તે જિંબ વેળુમય છે. અર્ધપદ્માસન આકારવાળા છે. તે જિંબને હાલ-
માં લેપ કરાવવામાં આવેલ છે. લેપ સારો થયો છે. જિંબ શ્યામ છે અને કુળોપી
પાર્શ્વનાથ, મગદ્દી પાર્શ્વનાથ, અવંતિપાર્શ્વનાથ અને અંતરિક્ષપાર્શ્વનાથની જેવ-
ડાજ કદના જણાય છે. ખાસ દર્શન કરવા લાયક છે.

વડોદરા-પાદરા-છાણી.

વડોદરા ગાયકવાડની રાજધાનીનું મુખ્ય શહેર છે. તેની અંદર પણ છુટા
છુટા જિનમંદિરો સારી સંખ્યામાં છે. પાદરા ને છાણી તેની નજીકના ગામો છે.
ત્યાંના જિનચૈત્યો પણ દર્શન કરવા લાયક છે. અહીં ને છાણીમાં એક હકીકત નવીન
દૃષ્ટિએ પડે છે તે એ છે કે હાલમાં ત્યાં જ્ઞાનમંદિર બંધાવવામાં આવેલા છે તેની
અંદર સંઘની માલેકીના અને મુનિરાજના સંગ્રહ કરેલા પુસ્તકો બહુ સારી ગો-
ઠવણથી રાખવામાં આવનારા છે. આવા કાયરમુદ્દ એટલે અગ્નિના લય વિનાના
જ્ઞાનમંદિરો દરેક મોટા શહેરમાં જ્યાં જ્યાં લખેલા પુસ્તકોનો સારો સંગ્રહ હોય
ત્યાં ત્યાં હોવાની જરૂર છે. એવા સાધનોના અભાવે અમદાવાદમાં એક ગૃહસ્થના
ઘરમાં રહેલા સુમારે ૧૦૦ ડાબડાઓ એક બે વર્ષ અગાઉ અગ્નિ શરણુ થઈ
ગયા છે. ભાવનગરના સંઘનો લંડાર પણ એજ લયમાં આવેલો બચી ગયો છે.
અને ત્યાર પછી ત્યાં પણ કાયરમુદ્દ મકાનમાં રાખવામાં આવેલ છે. હાલમાં
ધણા મુનિમહારાજ બહુ પ્રયાસ કરી સારો સંગ્રહ કરે છે તેને માટે આવા સાધનની
જરૂર છે. અગાઉના વખતમાં અગ્નિના લય કરતાં વધારે લય મુસલમાન રાજ-
સત્તાનો તેમજ અન્ય ધર્મદ્રેષીઓનો હતો. તેથી તે વખતમાં અજ્ઞાત સ્થળે પુસ્તકો
રાખવામાં આવતા હતા. હાલમાં એવા સ્થળો વિદ્યમાન છે પરંતુ અસારે સરકારી
રાજ્યમાં એ પ્રકારનો લય નહોવાથી અગ્નિના લયથી રક્ષણ કરવાની ખાસ આવશ્ય-
કતા છે. ઉપર જણાવેલા બે જ્ઞાનમંદિરો પૈકી વડોદરાનું જ્ઞાનમંદિર મોટા ખર્ચે
અને સારી ગોઠવણથી બાંધવામાં આવ્યું છે. પરંતુ તે વસ્તીના મધ્યમાં અને અન્ય
મકાનોના સંગ્રહમાં આવેલું છે. અને તેનો મોટો ભાગ પથ્થરથી બાંધવામાં આવેલ
છે. તે કરતાં વધારે પસંદ કરવા લાયક છાણીમાં બંધાતું જ્ઞાનમંદિર છે. તે ખાસ ઇંટ
ચુનાથી બાંધવામાં આવેલ છે. તેની ચોતરફ છુટી જમીન રાખી છે અને ફરતો
કબજે થવાનો છે.

કપડવંજ

આ શહેર એક બાબુ પર આવેલું છે. હાલ તો આનંદ સ્ટેશનથી ટ્રેન ગદ્દી
ગોધરા જતી ટ્રેનમાં બેસી ડાકોર સ્ટેશને ઉતરીને ટ્રાપમાં ૨૨ માઈલ જવું પડે છે.
પરંતુ થોડા વખતમાં ત્યાં ટ્રેન થવાની છે. નડીયાદ સ્ટેશનથી પાકી સડક બંધાઈ ગઈ

છે. આ શહેરમાં શ્રાવક ભાઈઓ બહુ સારી સ્થિતિમાં છે. અહીં દ જિનચૈત્યો દર્શન કરવા લાયક છે. તેમાં પશુ ચાર મોટા ચૈત્યો ઘણા સુંદર છે. શ્રી વિજયલક્ષ્મી સુરિના વધારે નિવાસ વાળું આ સ્થળ છે. પરંતુ તેની ખાસ યાદગિરી કાંઈ અહીં જોવામાં આવતી નથી. અહીં કેટલાક ચારિત્રહીન વેશધારીને માનનારા અને તેનાથી વ્યુદ્ધાહિત ચિત્તવાળા થયેલા શ્રાવક ભાઈઓ છે. તેમના દુરાચર્યથી સંઘમાં ઐક્યતા ઠેળાતી નથી. આ બાબતમાં ભાગ્યશાળી ગૃહસ્થે પ્રયાસ કરીને ઐક્યતા કરાવવાની જરૂર છે. અહીં શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વનાથજીના ચૈત્યની પ્રતિષ્ઠા શ્રી વિજયલક્ષ્મી સુરિ શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ અંથના કર્ત્તાએ કરાવેલી છે. તે પ્રતિષ્ઠા ઘણા શુભ મુહૂર્તમાં થયેલી હોવાથી તેજ વખતે તેઓ સાહેબે કહેલું કે તમે જૈનબંધુઓ ઋદ્ધિ સિદ્ધિથી ભરપુર થશો પરંતુ ગમે તેવું સારું ચૈત્ય બંધાવવા શક્તિવાન થાઓ તોપણ આ દેરાસરનું યોગદું ફેરવશો નહીં. આ વચન બરાબર ફળિભૂત થયું છે અને શ્રાવક ભાઈઓએ તેમની આજ્ઞા પણ પાળેલી છે.

ખંભાત.

આ ઘણું પ્રાચીન શહેર છે. શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજની વિહારભૂમિ અને નિવાસભૂમિ છે. અહીં તેઓ સાહેબનો કરાવેલો ભંડાર પણ છે. અહીં જિનચૈત્ય મોટી સંખ્યામાં છે. શહેરનો કેટલોક ભાગ જૈનભાઈઓની વસ્તી વિનાનો થઈ જવાથી ત્યાં રહેલા ચૈત્યો સમેટીને એકઠા કરી લેવાની જરૂર છે. આ વિચારનો અમલ થોડો પોપટભાઈ અમરચંદે કેટલોક દરજ્જે કર્યો છે. તેમના પ્રયાસથી અને સતત કરેલી બતમહેનતથી એક મહાન જિનચૈત્ય બંધાવ્યું છે. તેની અંદર ઘણા જિનચૈત્યો સમેટીને સમાવવામાં આવ્યા છે. ત્રણે માળમાં થઈને ૧૬ ગર્ભગૃહ કરવામાં આવ્યા છે. આવું મહાન જિનમંદિર કોઈ પણ જગ્યાએ જોવામાં આવ્યું નથી. ખર્ચ પણ પુષ્કળ થયો છે. હજી કામ શરૂ છે. દ્રવ્યવાન જૈનબંધુઓને દ્રવ્યની સફળતા કરવાનું આ પરમ સાધન છે. આ શહેર એક નીર્ધરસ્થળ જેવું છે. અહીં શ્રી સ્થાનપાર્શ્વનાથજી બીરાજે છે. જે મૂર્તિના સેવનથી શ્રી અમયદેવસુરિ મહારાજનો વ્યાધિ નિર્મૂળ થયો હતો અને જેમણે ત્યાર પછી નવ અંગની વૃત્તિ કરી હતી. આ મુર્તિ બહુ મોટી નથી પરંતુ મહા પ્રતાપી છે. કેટલાક તેને બહુ કિંમતી પણ કહે છે. ખાસ દર્શન કરવા યોગ્ય છે. ખંભાત જવા માટે આનંદ સ્ટેશનથી ખાસ ટ્રેન ત્યાં સુધી નીજ મળે છે અને તે દરરોજ ત્રણ વખત આવે છે ને જાય છે.

ખેડા—માતર.

આનંદ ને અમદાવાદની વચ્ચે મહેમદાવાદ સ્ટેશન છે. ત્યાંથી આ બંને શહેરની યાત્રા કરવા માટે જવાય છે. મહેમદાવાદથી ખેડા માત્ર છ માઈલ દૂર છે. ખેડાની

અંદરના દેવાલયો પૈકી મોટું દેવાલય ખાસ ધ્યાનપૂર્વક દર્શન કરવા યોગ્ય છે. તેની અંદર બુદ્ધી બુદ્ધી ઘણી ગોઠવણો કરવામાં આવી છે. ઘણા તીર્થોનો દેખાવ આપ્યો છે. કાષ્ઠાદિકની કારીગરી પણ બહુ પ્રશંસાપાત્ર છે અને તે જીર્ણોદ્ધાર થતાં બાળવી રાખવામાં આવેલ છે, હાલમાં પણ રંગ રીપેર વિગેરે કામ ચાલે છે. આ જિનમંદિરને સુશોભિત કરવામાં અને સમરાવવામાં શેઠ ભાઈલાલ અમૃતલાલે સારો પ્રયાસ લીધેલો છે અને લે છે.

માતર અહીંથી સુમારે એ ત્રણ માઇલ થાય છે. ત્યાં એક મોટું જિનમંદિર છે. સામે ધર્મશાળા છે. દેરાસરજીમાં મૂળનાયકજી શ્રી સુમતિનાથજી ખીરાજે છે. પરંતુ તે સાચાદેવના નામથી ઓળખાય છે. કાઠીઆવાડની અંદર પાલીતાણા નજીક આવેલા તળાજા શહેર પાસેના તાળધ્વજ પર્વત ઉપર પણ જે જિંબ પધરાવેલા છે તે સાચાદેવના નામથી ઓળખાય છે. આ ઉપનામ તેમના પ્રતાપી પણાની અને અધિષ્ઠાયક બગૃત હોવાની નિશાની છે. કેટલાક વર્ષ અગાઉ આ તીર્થે પણ હાલમાં જેમ લોચણી પાનસર જાય છે તેમ પુષ્કળ જૈનભાઈઓ યાત્રાર્થે જતા હતા. હજુ પણ અમદાવાદથી દર વર્ષે ત્યાં સંઘ આવે છે. આ તીર્થે દર્શન પણ કરતાં પરમ આદહાદ થાય છે લોચણી ને પાનસરની જેમ ઉપરીઆલા કે જે માંડલની નજીકમાં આવેલ છે ત્યાં, જઘડીએ અને અહીંઆ ખાસ યાત્રાર્થે આવવા યોગ્ય છે. તે પ્રસંગે શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથજીના સર્વથી પ્રાચીન તીર્થને તો ભૂલવાનું જ નથી. ત્યાં જવાની હાલમાં સગવડ પણ વધી છે. મેસાણાથી પાટણ તરફ જતી રેલવેમાંથી એક કાંટો કાઢવામાં આવ્યો છે, તેમાં હારીજ નામનું સ્ટેશન છે, ત્યાંથી શંખેશ્વર માત્ર ૭ માલ દૂર રહે છે. જવા આવવાની સગવડ સારી છે.

આ વખતના યાત્રા પ્રસંગમાં જે જે શહેરો અને તીર્થસ્થળોની યાત્રાનો લાભ લેવામાં આવ્યો તેનું ખાસ આવશ્યકતાવાળું દિગ્દર્શન ઉપર કરાવવામાં આવ્યું છે. તેની અંદર જરૂરનો પ્રાસંગિક સૂચનાઓ પણ કરવામાં આવી છે. આ લેખ વાંચીને તેમાં સંબંધ ધરાવનારાઓએ ધ્યાન આપવાની આવશ્યકતા છે. લેખની સાક્ષ્યતા બે પ્રકારે માનવામાં આવી છે. એક તો વાંચનાર બંધુઓ પૈકી કેટલાક તે તે સ્થળોની યાત્રાનો લાભ લેવાના ઇચ્છક થાય અને લાગતાવળગતાઓ તેમાં કરેલી સૂચનાઓ પર ધ્યાન આપે. જો એ પ્રમાણે થશે તો લેખકનો પ્રયાસ સફળ થશે. તથાસ્તુ.

ચંદ્રરાજના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૩૬

ચંદ્રરાજના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૩૩૬ થી

પ્રકરણ ૬ ફ.

નગરના લોક સર્વને નિદ્રાધીન કરી દીધા પછી સાસુ વહુ જાગને તૈયાર થયા. સાસુએ ચંદ્રરાજની વાડીમાં જો પહેલો સહકાર છે તેની ઉપર ચડીને જવાનો વિચાર વહુને જણાવ્યો. તે ચંદ્રરાજએ સાંભળ્યો. વીરમતિએ તદુપરાંત કહ્યું કે “ હે વહુ! તારા મનમાં એમ છે કે વિમળાપુરી ૧૮૦૦ ચોજન દૂર છે ત્યાં કેમ પહોંચાશે પણ હું તને આંખ વીંચીને ઉઘાડે એટલા વખતમાં ત્યાં પહોંચાડી દઈશ.” ચંદ્રરાજએ વિચાર્યું કે ‘આપણે પણ સાથે જવું અને જવું કે તે જાને ત્યાં જઈને શું કરે છે?’ એટલા ઉપરથી તે ઉતાવળો પોતાની વાડી તરફ ચાલ્યો અને ત્યાં પ્રથમજ સહકારનું વૃક્ષ હતું તેના કોટરમાં ખડગ સહીત પેઠો. પછી તે વિચારવા લાગ્યો કે ‘મારી રાણીમાં તો લેશ માત્ર અવશુષ્ણ જણાતો નથી પણ જેમ મોટા ડુંગર પણ ફેરવ્યા ફેરે છે તેમ મારી માતાએ તેને ફેરવી નાળી છે. હવે જોઈએ છીએ કે તેઓની ધારણા શી છે?’ આમ તે વિચારે છે તેવામાં તો વિરમતિ ને શુભાવળી ત્યાં આવ્યા. ચંદ્રરાજ ચિંતામાં પડ્યા કે ‘જો તે ણીજા આડપર ચડશે તો આપણે પડ્યા રહેશું.’ તેટલામાં તો તેઓ જાને હરખશર તેજ આંખા પાસે આવીને તેનાપર ચડી બેઠા. ચંદ્રરાજ કોટરમાં બરાબર સંતાયેલ હોવાથી તેની તેઓને ખબર પડી નહિ. પછી વિરમતિએ વૃક્ષ ઉપર કંબાનો પ્રહાર દઈને કહ્યું કે. ‘હે આસ! તું અમને વિમળાપુરી દેખાડ’ એટલે તરતજ આંખો વિમાનની જેમ આકાશમાં ચાલ્યો.

જેમ કેવળજ્ઞાનાવરણીએ જીવનું કેવળજ્ઞાન આવરેલું છે, તે રીતે કોટરના આવરણથી ચંદ્રરાજ અવરાયેલ છે. તો પણ મતિશ્રુતિદિ જ્ઞાનાવરણીના ક્ષયોપશમથી જેમ જીવને ઓછો વધતો યોધ થાય છે તેમ રાજા પણ તેમાંથી બહારનો ભાગ કેટલોક દેખી શકે છે. આંખો પણ મન કરતાં ઉતાવળી ગતિએ ચાલ્યો જાય છે. રાજા અનેક પ્રદેશ વન ઉપવન વગેરે જુએ છે. આકાશમાં ચંદ્રમાની જ્યેષ્ઠ વિસ્તરેલી હોવાથી જેમ ક્ષીરસમુદ્રમાં નાવા ચાલતી દેખાય તેમ ચાંદનીના પ્રકાશ વચ્ચે એ વૃક્ષ ઢોડતું દેખાય છે. વિરમતિ શુભાવળીને આંગળીવડે દેખાડતી જાય છે કે “ હે વહુ! જુઓ આ નવરંગી ગંગા નદી છે તે પ્રાણીના પાપમાનને ધોઈ નાખનારી કહેવાય છે. આ કાળા જળ વાળી કાલિની (યમુના) છે, તે ધરણી રૂપી સ્ત્રીના ધર્મિલ જેવી દેખાય છે.” એ પ્રમાણે અનેક ગામ, નગર, દેશ, પર્વત, નદીઓ, વન, દ્રહ, પાવો, ઉપવનો વિગેરે દેખાડતી જાય છે.

આગળ ચાલતાં અષ્ટાપદ પર્વત દેખાડીને વીરમતિ બોલી કે-“ જો, આ અષ્ટાપદ પર્વત ઉપર ભરતે કરાવેલ કંચન ને મણિમય જિનચૈય છે. તેમાં પૂર્વ દિશા તરફ ઋષભદેવ ને અજિતનાથની મૂર્તિ છે, દક્ષિણ દિશાએ સંભવનાથ વિગેરે ચાર પ્રભુની મૂર્તિ છે, પશ્ચિમ દિશાએ સુપાર્શ્વનાથ વિગેરે આઠ પ્રભુની મૂર્તિઓ છે અને ઉત્તર દિશાએ ધર્મનાથ વિગેરે દશ પ્રભુની મૂર્તિઓ છે. અહીં આવીને રાવણ તીર્થકરનામકર્મ ઉપાર્જન કરશે. આ પર્વત ફરતી ગંગા નદી વલયના આકારે રહેલી છે. ” આગળ ચાલતાં છેટેથી સમેતશિખરગિરિ બતાવીને કહ્યું કે-“ હે વહુ ! તમે આ તીર્થને વંદના કરો. આ તીર્થે પહેલા, બારમા, બાવીશમા ને ચોવીશમા શિવાયના વીશ પ્રભુ મોક્ષે જવાના છે. તેમાં હાલ સુધી ૧૭ પ્રભુ મોક્ષે ગયા છે અને વીશમા, એકવીશમા ને ત્રેવીશમા એ ત્રણ પ્રભુ મોક્ષે જવાના છે. જુઓ, આ વૈભારગિરિ, આ અર્ધુદાચળ અને આ સિદ્ધાચળ. આ સિદ્ધાચળ તીર્થે સર્વથી મોટું છે, તેને નજરે લેવાથી પણ પાપ માત્ર નાશ પામી જાય છે. અહીં ભગવંત ઋષભદેવ પૂર્વ નવાણુ વળત સમવસર્ધા છે. અહીં અનંતા મુનિઓ સિદ્ધિપદને પામ્યા છે ને અનંતા કેવળજ્ઞાન પામ્યા છે. આ તીર્થે પહેલા ઉદ્ધાર ભરતચક્રીએ કર્યો, બીજે દંડવીર્ય રાજાએ કર્યો, ત્રીજે ઇશાનેંદ્રે કર્યો, ચોથો માહેંદ્રે કર્યો, પાંચમો ગ્રહોંદ્રે કર્યો, છઠ્ઠો ભુવનપતિના ઇંદ્રે કર્યો, સાતમો સગર ચક્રીએ કર્યો, આઠમો વ્યંતરેંદ્રે કર્યો, નવમો ચંદ્રચંદ્રાએ કર્યો, દશમો ચક્રાચુધે કર્યો. આ પ્રમાણે દશ મોટા ઉદ્ધાર થયા છે. અને આગળ રામચંદ્રાદિ ઉદ્ધાર કરવાના છે. આ મહાન તીર્થને તું ત્રીવિધે ત્રીવિધે વંદના કર. કારણકે આ તીર્થે ભવસમુદ્રમાં પ્રવહણુ સમાન છે. આગળ ચાલતાં ગીરનાર તીર્થે બતાવીને કહ્યું કે “ હે વહુ ! તું જો, આ ગીરનાર પર્વત છે. અહીં રાજુલના ભત્રીંશ્રી નેમિનાથ સ્વામી મુક્તિવધુને પરણુશે, આ તીર્થે પણ સિદ્ધાચળની સરણુજ છે. તેની પાંચમી ટુંકજ કહેવાય છે. અહીં હાથીનો પગ પુચી ગયાને ઠેકાણે ગજપદકુંડ છે. ” આ પ્રમાણે નવા નવા તીર્થો બતાવતાં આગળ આદ્યા

આગળ ચાતાં વીરમતિએ કહ્યું કે “ હે વહુ ! જુઓ આ જંબુ દ્વીપની ફરતો વલયાકારે લવણુ સમુદ્ર છે. તે બે લાખ યોજન પહોળો છે. તેના કિનારાથી તે ઉંડો વધતો વધતો છે. તેમ પાણી પણ ઉંચું ઉંચું છે. છેવટે મધ્યના દશ હજાર યોજનમાં તે એક હજાર યોજન ઉંડો છે અને તે ઠેકાણે જળની શિખા ઉંચી સોળ હજાર યોજન છે. તેના ઉપર બે કોસ વેળ વધે છે. એ લવણુ સમુદ્રનાં મધ્ય ભાગમાં ચાર દિશાએ ચાર પાતાળકળશા છે. તેનું મુખ દશ હજાર યોજન પહોળું છે, તેની ઠીંકરી એક હજાર યોજન જડી છે અને તે કળશા ઉંડા એક લાખ યોજન છે. તેમાંથી ઘન-વાત ને તનુવાત ઉછળે છે, તેને લીધે પાણીની શિખા ઉંચી ચડે છે. તેનું નિવારણ

અંદરાજના શરૂ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૩૭૧

કરવા માટે સંખ્યાબંધ દેવતાઓ હાથમાં ચાટવા લઈને કાયમ ઉભાજ રહે છે. આ બધા સાથેતા આવ છે. ”

આ પ્રમાણે વાતા કરે છે તેવામાં તેઓ વિમળાપુરીની નજીકમાં આવી પહોંચ્યા એટલે ઘણા મનોહર ઉપવનો, સુંદર જળાશયો અને નગરીમાં રહેલા સુશેષ ભિત મકાનો તેમના જોવામાં આવ્યા. દરેક મકાનમાં સ્ત્રીપુત્રની શ્રેણીઓ કરેલી હોવાથી સર્વત્ર આકર્ષમાળ થઈ રહેલ હતું. તે જોઈને ગુણવળીએ પુછ્યું કે—“ સા સુશુ ! આ કઈ નગરી છે ? ” સાસુ બોલ્યા કે—“ વહુ ! એજ વિમળાપુરી છે. ” એવામાં સહકાર આકાશમાંથી નીચે ઉતર્યો અને નગરીના બહારના એક ઉપવનમાં સ્થિર થયો. એટલે સાસુ વહુ બંને તેના પરથી નીચે ઉતર્યા અને નગરી તરફ ચાલ્યા. રાજા પણ તેના કોટરમાંથી નીકળીને તેઓ ન જાણે તેમ તેની પાછળ પાછળ ચાલ્યો. વિમાતાની આવી અપૂર્વ વિદ્યા જોઈ પણ તે કાંઈ ડરો નહિ. શૂરવીર પુરૂષો નિડરજ હોય છે. હવે સાસુ વહુ તો આનંદથી તાળી દેતા આગળ ચાલ્યા. એમ કરતાંકરતાં નગરીના દરવાજા પાસે તેઓ આવ્યા. નગરીમાં પ્રવેશ કર્યો. અંદર રાજા પણ ત્યાં સુધી તો તેની પાછળ પાછળ આવ્યો. વીરમતિએ વહુનો હાથ ઝાલીને તેને આખા શહેરમાં ફરતીને બધું દેખાડ્યું. પછી ફરતી ફરતી લગ્નમંડપમાં જ્યાં ગાનવાન થઈ રહ્યા હતા ત્યાં તે જાને આવી અને આનંદથી બધું જોવા લાગી. પછી વરનો વરઘોડો હમણાંજ આવશે એમ ધારી ત્યાં યોગ્ય સ્થળે તે બેઠી.

હવે અંદરાજએ જોયો શહેરમાં પ્રવેશ કર્યો કે તરતજ કોઈ એવકાએ તેને પ્રણામ કર્યો. પહેલીજ પોળ પાસે આવતાં ત્યાં ઉભા રહેલા તે એવકો બોલ્યા કે—“ હું અંદનરેંદ્ર ! તમારો જય થાઓ. તમે ગુણુચમૂંડના કરંડીયા જેવા છો. તમે આજે અમારા પર બરેબરી કરૂણા કરી છે અને અમારો ઉચાટ મટાડ્યો છે. અમે બીજાના અંદ્રની જેવી આપની રાહ જોતા હતા. તો હવે આપ સિંહસુપરના સ્વામી પાસે પધારો અને તેની સલાને પવિત્ર કરો. ”

સેવક પુરૂષોના આવા શબ્દો સાંભળીને અંદરાજ વિચારમાં પડ્યો કે—“ આ શું ? જેમ પારકું ચિત્ત જાણે તેમ આમણે મને અંદ તરીકે શી રીતે જાણ્યો ? પણ કહિ એક સરળા નામથી કાંઈ ભૂલ થતી હશે. એઓ કોઈ બીજા અંદની રાહ જોતા હશે. ” આમ વિચારીને આશ્ચર્ય બોલ્યો કે—“ અરે પ્રતિહાર ! અંદરાજ કોણ છે ? અંદ્ર તો આ આકાશમાં ઉડેલો છે તે છે, વળી બીજા અંદ્ર ક્યાં છે ? માટે મને જવાબે, હક કરીને રાત્રી નર્દી રાખ. ” પોળીઓ ક્ષાય જોડીને બોલ્યો કે—“ અહો અંદરાજેંદ્ર ! તમે ક્યાં પોતાને છુપાવો છો ? એમ કાંઈ રત્ન ઢાંક્યું રહેવાતું છે ? અજાણતો સૂર્ય ઉગે તે છાંયડે ઢાંક્યો રહે ? કસ્તુરીની ગંધ છાની

શી રીતે રહી શકે ? અમે તમને સાથે સાચા ચંદ્રાન્ત તરીકે ઓળખ્યા છે. અમારી ભૂલ થતી નથી.” આમ કહીને તેણે ચંદ્રાન્તનો હાથ ઝાલ્યો. ચંદ્રાન્ત કહે કે—“ અરે ! પણ તું વળગે છે કોને ? છેટે રહીને વાત કર. તું કંઈ રાતનો ભૂલો પડ્યો છું ? મને તો તું અગાસે સુતો જણાય છે કે જેથી તને જ્રમ થયો છે. માટે અરે શક ! આવો જોડો હઠ શામાટે કરે છે ? એક સરખું મુખ જોઈને તું ભૂલો પડ્યો જણાય છે. પણ ચંદ્રજેવા મુખવાળા તો પૃથ્વી પર અનેક માણસો હશે. વળી તું જાણતો નથી કે પોતાના નામને કોણ ઓળખે ? અને દેવા દેવા વિના બુદ્ધ કોણ જોલે ? બાકી જો આ દરવાજે તારી કાંઈ લાગત હોય તો કહી દે એટલે આખી દહં, એમ દેવાયી કોણ દુબળું થઈ જાય છે ? હું કાંઈ તારો લાગો હોય તો લાંગવા ઇચ્છતો નથી. માટે મને આડો ફરીને શામાટે રોકે છે ? તારું દેવાતું હોય તે લઈ લે ને મને જવા દે. મારી માતા મારી વાટ જોતી હશે. કારણકે મને વનમાં બહુ વાર લાગી ગઈ છે. ”

પ્રતિહાર બોલ્યો કે—“ સ્વામી ! તમારું ગામ તો અહીંથી અઢારસો કોસ દૂર છે. અહીં તમારી કંઈ માતા વાટ જોવાની છે ? માટે એમ લોળવામણી કરવી મુકી દો અને મારી ઉપર કોપાયમાન ન થાઓ. વળી તમારી જેવા મોટા જો બુદ્ધ જોલશે તો આ પૃથ્વી ભાર કેમ ઉપાડી શકશે ? અને જગતમાં વરસાદ પણ કેમ વરસશે ? અમે તમારી જેવા રાજાઓનીજ સેવા કરનારા છીએ તેથી અમે બધી તમારી ગત જાણીએ છીએ. અમારા સ્વામીને તમારી સાથે અતિ અગત્યનું કામ છે. તેથી હે ગરીબનિવાજ ચંદ્રાન્ત ! અમારી વિનંતિ માનો ને અમારી સાથે ચાલો. ” ચંદ્રાન્તએ વિચાર્યું કે ‘ માતાજી આગળ ચાલ્યા જાય છે, તે જો મારું નામ સાંભળશે તો લેણાનું દેવું થશે, માટે અહીં ઝગડો કરવાનું કામ નથી. મુંઝે-મોઢે ચાલ્યા જવુંજ સાચું છે. ’ આમ વિચારીને ચંદ્રાન્ત તેની સાથે ચાલ્યા.

આગળ ચાલતાં પગલે પગલે સેવક પુરૂષો ને ળીળ લોકો તેમને પ્રણામ કરવા લાગ્યા. અનુક્રમે પ્રતિહારની સાથે ચંદ્રાન્તએ ળીજી પોળમાં પ્રવેશ કર્યો. એટલે ત્યાંના રક્ષક પુરૂષો પણ નમસ્કાર કરીને બોલ્યા કે—“ હે ચંદ્રાન્ત ! પધારો, અમારા સ્વામી તમારી સહજ જોઈ રહ્યા છે. જેમ ચક્રરત્ન પ્રગટ થયે ચક્રવર્તીની ધારણા સફળ થાય છે, તે નવનિધિ પ્રગટે છે તેમ તમારા આવવાથી અમારા સ્વામીની કાર્યસિદ્ધિ થશે. ” ચંદ્રાન્તએ તે સેવકોને કહ્યું કે—“ અરે ! મને જોઈને તમે ચંદ્રના જ્રમથી કેમ ભૂલો છો. ધતુરો ખાનાર માણસ જેમ બધે સોનું સોનું દેખે ને તે લેવા દોડે તેમ તમે કરો છો. તમે બધા એક નિશાળે લાણ્યા જણાઓ છો અને જેની પાસે તમારી જેવા સેવકો છે તે રાજા પણ ભલો જણાય છે. તમારા રાજાની સાથે મારે

શી પીછાન છે કે મારા આવવાથી તેનું કાર્ય સિદ્ધ થશે? આ તો વળી ત્રીજું તાન જણાય છે. તમે ગધા ધુર્ત જણાઓ છો. આવો અવિવેક તમે ક્યાંથી શીખ્યા છો? મને તો એમ લાગે છે કે તમે આમ ચંદ ચંદ કહીને ઘણાને ધુત્યા હશે!”

પોળરક્ષકો બોલ્યા કે—“ અમે સિંહલરાજાના સેવકો છીએ. અમને જોકે સંકેત સમજાવીને પોળે પોળે બેસાડેલા છે. તે સંકેતથી અમે જાણીએ છીએ કે તમે ચંદરાજા છો. તેથી અમે તમને ચંદરાજા કહીને બોલાવીએ છીએ. મારે તમે પણ સાચું બોલો, તમારું જોડું જોડણું અહીં ચાલી શકે તેમ નથી.” ચંદરાજા કહે કે, “તમને શું સંકેત બતાવવામાં આવ્યો છે તે કહો.” અનુચરે કહે કે—“ અમને સિંહલરાજાએ અંતર છોડીને કહ્યું છે કે—તમે પૂર્વના દરવાજે જઈને બેસો, ત્યાં પહોર રાત ગયા પછી બે સ્ત્રીની પાછળ બે એક પુરૂષ આવે તેને તમે ચંદરાજા કહીને નમસ્કાર કરજો અને આદર સત્કાર પૂર્વક મારી પાસે તુરંત લઈ આવજો. આ પ્રમાણેના સંકેતથી અમે પોળે પોળે બેઠા છીએ. તેમના કહેવા પ્રમાણેજ પહોર રાત પછી બે સ્ત્રીની પાછળ તમને આવતા દીકા એટલે અમે બાણુનું કે તમે ચંદરાજા જ છો. મારે હવે તમે અમારા રાજા પાસે ચાલો, ત્યાં આવ્યા શિવાય તમારો છુટકો નથી. તમારું શું કામ છે તે તેઓ તમને કહેશે. અમે લાખ વચન કહીએ પણ મોટા માણસ વચમાં ન આવે. હાથી કાંઈ કાંતે બોલ્યા આવે નહીં, પણ અમારી ઉપર કૃપા કરીને એક વાર તમે અમારા રાજા પાસે પધારો પછી તમને ગમે તેમ કરજો.” આ પ્રમાણેના તેમના મીઠા વચને સાંભળીને ચંદરાજા વિચારવા લાગ્યા કે—“ બે ચાંદી મારી સાથે મારા નોકરો હોય તો તે આનું નિવારણ કરે પણ તે નિના આને કોણ રોકે? વળી મારે એક તો માતાનો ભય છે તેમાં આ સિંહલ રાજાનો ભય વધ્યો. હું એકલો છું ને આ શહેર પારકું છે. વળી આ માણસો કાંઈ સમજાવ્યા સમજે તેમ નથી. તો હવે વધારે કચપચ કરવામાં માલ પણ નથી. હવે તો જેની સાથે કામ છે તેની પાસેજ જઈને વહેલો નિકાલ કરી લેવો સારો છે; અહીં વધારે કાળસેપ કરવા જેવું નથી. કેમકે અહીં કાંઈ નીવેટો થવાનો નથી.” આ પ્રમાણે વિચારીને ચંદરાજા બોલ્યા કે “બહુ સારું લાઈ ચાલો, તમારી સાથે આવું અને તમારા રાજાને મોઢામોઢ મંજીને સમજાવું.”

પછી તેઓ ત્યાંથી ચાલ્યા. મંજી નવા નવા રત્નક પુરૂષો બેળા થતા ગયા અને ‘ચંદરાજાને ખમા, ચંદરાજાને ખમા’ એમ બોલતા સાથે ચાલવા લાગ્યા, આમ કરતાં કરતાં તેઓ સિંહલરાજાના દરબારમાં આવી પહોંચ્યા. બેવકોએ ચંદરાજાને આવનારા ખબર પ્રથમથી કહેવાના એટલે ત્યાંતો આનંદ આનંદ થઈ રહ્યો. તેણે જીતના તાજા વગડાવા અને ચંદરાજાને આદરપૂર્વક અંદર પ્રવેશ કરાવ્યો.

હવે સિદ્ધરાજ એવરજીને આપતા હતા એટલે તે સાચો આખી બાથ બીડીને મળ્યો અને જોડ્યો કે “હે અંદરાજ ! હે વીરસેન નૃપના પુત્ર ! તમે બલે પધાર્યા, આજે મને ઘણો આનંદ થયો. આજે હું કૃતાર્થ થયો. તમને મળવાની બહુ દિવસથી ઉત્કંઠા હતી તે આજ પૂરી થઈ. તમે જો કે શરીરથી દૂર હતા પણ મારા અંતઃકરણમાં જ વસેલા હતા. સૂર્ય દૂર છતાં પણ જેમ તે કમળને વિકસવર કરે છે તેમ અમે તમારા નામ ને ગુણ સાંભળવાથી રાજી રાજી થતા હતા. આજે તમને જાતે મળવાથી અમને પારાવાર હર્ષ થયો છે. અને અમારી આશા કૃષ્ણભૂત થઈ છે.” આ પ્રમાણે અનેક પ્રકારના કપટ વચનો કહીને સિંહલરાજએ તેમને પોતાના સિંહાસન પર બેસાડ્યા અને પોતે બીજા આસન પર તેની સામે બેઠો.

હવે સિદ્ધરાજ પોતાની મતલબની વાત અંદરાજને કહેશે અને અંદરાજ તેનો યથોચિત ઉત્તર આપશે. તે બધું આપણે આગળના પ્રકરણમાં વાંચશું. અત્યારે તો વીરમતિ ને ગુણાવળી વરને જોવાની રાહ જોતી લગ્નમંડપ પાસે બેઠી છે અને અંદરાજ સિદ્ધરાજ નૃપ પાસે બેઠો છે. અહીં સુધીની હકીકતમાંથી રહસ્ય શું ચઢણ કરવાનું છે તે વિચારીએ. કારણકે કથાનક માત્ર તેમાંથી સાર ચઢણ કરવા વાસ્તેજ કહેલાં છે.

પ્રકરણ ૬ ઈનો સાર.

વીરમતિ ને ગુણાવળી આંખા ઉપર ચડવા માટે આવ્યા તે વખત તેના કોટરમાં રહેલા અંદરાજ તેને બીલકુલ દેખાયા નહીં. તેનું ખરું કારણ તેનો હર્ષનો આવેશ છે. આવેશમાં આવેલા માણસના નેત્ર જુદું કામ કરે છે. ક્રોધનો, માનનો, તૃષ્ણાનો, કામનો, હર્ષનો ઇત્યાદિ આવેશ એવા છે કે તેના આવેશ વખતે ઈંદ્રીઓ બરાબર કામ કરી શકતી નથી. ગુણાવળીએ પહેલાં કબજેની કાંમતા ડબકારા દેવા ગઈ ત્યારે સગામાં અંદરાજ છે કે નહીં તે જાણવાની કે તુલ જોવાના આવેશમાં તજવીજ ન કરવાની પહેલી ભૂલ કરી હતી, અહીં બીજી ભૂલ થાય છે. પરંતુ આવેશવાળા માણસો ભૂલો કરે તેમાં બીલકુલ નવાઈ નથી. સુઝ મનુષ્યે કોઈ પણ જાતના આવેશમાં આવવું નહીં. કામ ક્રોધાદિ લાગણીઓ તો એણે વત્તે અંશે પ્રાણી માત્રમાં હોય છે પરંતુ તેની જગ્યાએ તીવ્રતા થાય છે ત્યારે તે આવેશ ગણાય છે. આવેશમાં આવેલ માણસો આખી ગફલતજ કરે છે એમ નહીં પણ કેટલાંક અકાર્યો પણ કરે છે. ઉપર જણાવેલ દરેક જાતના આવેશ એ તા હુષ્ટ છે કે તેના પરિણામ અવસ્ય કટુકર આવે છે.

કોટરમાં રહેલા અંદરાજને કેવળજ્ઞતાવશ્યે આવશિત અને કટ કુટ્ટીની અંદરથી પ્રકાશ બીજ તેમ મતિસાત્ત્વરજ્ઞીયાદિકના ક્ષોભપશુથી બાહ્યસ્તુના બોધવાળા પ્રાણીની ઉપગા આપી છે. આ હકીકત કર્મચંદાદિકથી સમજવા યોગ્ય છે. આ

પ્રાણીના જ્ઞાનને સર્વથા તો કેવળજ્ઞાનવરણીએ રોકેલું છે, પરંતુ જ્ઞાનવરણી કર્મની બીજી ચાર પ્રકૃતિઓ છે, તેનો જેટલો જેટલો અંશે ક્ષયોપશમ થાય તેટલો તેટલો અંશે ગાઢ વાદળાના સમૂહથી આવરિત સૂર્યનો પ્રકાશ પણ ચતુર્કિયિત જણાય છે અને તે પણ કટકુટીની અંદરથી આવેલો પાતળો ભાસમાન થાય છે તેમ વસ્તુ સ્વરૂપનો અલ્પ અનલ્પ બોધ થાય છે. બાકી સર્વથા બોધ તો જ્યારે કેવળજ્ઞાનવરણીનો ક્ષય થાય ત્યારેજ થાય છે. જે બોધ પ્રાપ્ત થયા પછી અનંત કાળ પર્યંત અવિચ્છિન્ન રહે છે.

વૃક્ષપર બેઝીને આગળ ચાલતાં વીરમતિએ ગુણવાળીને અષ્ટાપદાદિ પાંચે તીથો આકાશમાંથી બતાવ્યા છે અને તેનું કેટલુંક વર્ણન કર્યું છે તે ઉપરથી જણાય છે કે તેણે એ તીથોની યાત્રા કરેલી છે અને તે તીથોના સંબંધની શાસ્ત્રોક્ત હકીકત પણ બતાવેલી છે. ઉપરાંત કેટલોક બોધ હોય એમ પણ જણાય છે. પરંતુ તેનામાં સ્વચ્છંદે વર્તવાની બુદ્ધિ એટલી બધી તીવ્ર હતી કે તેના ગુણો પણ અવગુણરૂપ થઈ ગયા હતા, અર્ધી બીજે એ બોધ થાય છે કે અંદરાજી શ્રી મુનિસુત્ર-તસ્વામીના શાસનમાં તેમના નિર્વાણ પામ્યા અગાઉ થયેલા છે. જેથી સમેતશીખરપર ૧૭ પ્રભુ સિદ્ધિ વર્યાનું અને સિદ્ધાચળ પર ૧૦ ઉદ્ધાર થયાનું અને અષ્ટાપદ ઉપર રાવણ તીર્થંકર પદ હવે પછી બાંધશે એમ કહ્યું છે.

ત્રિમળાપુરી ક્યાં આવી તે આટલા ઉપરથી ચોક્કસ થઈ શકતું નથી. કેટલાક સિદ્ધાચળની તળેટીમાં ત્રિમળાપુરી કહે છે અને હાલમાં જ્યાં વળા ગામ છે ત્યાં તેનું સ્થાન જણાવે છે પણ અર્ધી સિદ્ધાચળ બતાવ્યા પછી ગિરનાર પણ બતાવ્યો છે અને દ્વરથી લવણ સમુદ્ર બતાવીને તેનું પણ કેટલુંક વર્ણન કર્યું છે. તેથી ત્રિમળા પુરીનું સ્થાન મુકરર કરવામાં મુશ્કેલી પડે છે. વળી એ વખતને આજે લાગેલો વર્ષ થઈ ગયા હોવાથી તે સ્થાન મુકરર થવું પણ મુશ્કેલ છે.

ત્રિમળાપુરી નજીક આવતાં તે નગરીનું વીરમતિએ (અર્ધી રાસમાં કર્તોએ) બહુ ઉપમાઓ આપીને વર્ણન કર્યું છે પરંતુ તે બહુ ઉપયોગી ન હોવાથી અર્ધી ટુંકામાંજ આપ્યું છે.

આંખાપરથી નીચે ઉતરીને સાસુ વહુ શહેર તરફ જાય છે તે વખત પણ અંદરાજીની બળર પડતી નથી. અંદરાજી તે અનેની પાછળ દૃષ્ટિ પડે તેટલો દૂર ચાલે છે. નગરીના દરવાજા સુધી તો તે ગણે સાથેજ આવે છે પછી ત્યાંથી એ વિભાગ પડે છે. સાસુજી વહુને શહેર દેખાડવા બંધે ફેરવે છે અને પછી વર કન્યાને જોવા માટે લગ્ન માંડાળી સગીપમાં બેસે છે અને અંદરાજી તો પહેલીજ પોળમાં રાહ જોઈને બેસી રહેલા સિંહલરાજાના સેવકોથી સપડાય છે. સિંહલરાજાએ આ સેવકોને શા માટે

એસાડેલા છે ? અને તે સેવકોને ચંદરાજી આવવાની જાણર શી રીતે પડેલી છે. તે તો કાંઈક સમજવામાં આવ્યું છે. પરંતુ તેને ચંદરાજીનું શું કામ છે ? એને ખુલાસો આગળના પ્રકરણમાં થવાનો છે. આ પ્રકરણમાં તો ચંદરાજીના અને સેવકોના સંવાદથી એટલું સમજાયું છે કે આજે રાત્રે પહોર રાત ગયા પછી બે સ્ત્રીની પાછળ બે આવશે તે ચંદરાજી છે એ વાત કોઈ પણ પ્રકારે સિંહલરાજીના જાણવામાં આવી છે અને તે ઉપર તેનાથી પોતાની કાર્ય સિદ્ધિ કરી લેવા માટે તેણે ચોકીઓ બેસાડી તેમને સખ્ત હુકમ કરેલો છે કે બે સ્ત્રીની પાછળ આવનાર પુરૂષને તમારે જરૂર તરતજ મારી પાસે લઈ આવવો. એટલા ઉપરથી ચંદરાજીની અનેક પ્રકારની આનાકાની છતાં તેઓ તેને સિંહલરાજી પાસે લઈ જાય છે ત્યારેજ પોતાના કાર્યની સિદ્ધિ માને છે.

સિંહજરાજીના સેવકોની સાથેના વાદવિવાદમાં ચંદરાજી પ્રથમ તો અન્ત-રૂયાજ થાય છે, પોતાનું નામ છુપાવે છે, તેની સાથે જવાની આનાકાની કરે છે, બીજી પણ અનેક પ્રકારની યુક્તિઓ વાપરે છે પણ સેવકોને ચોકસ સમજાવી રાંજેલા હોવાથી તેનું ચાલી શકતું નથી. તેની સાથેની વાતચિતથી કેટલુંક તો સમજવામાં આવે છે પરંતુ તેની મતલબ શી છે તે સમજવામાં આવતું નથી. અહીં કતાંએ ચંદરાજીની રાહ કેવી જોવાય છે ત્યાં સંસારી જીવ જેમ ક્ષાયકભાવની રાહ જુએ છે તેમ આ સેવકો અને સિંહજરાજી ચંદરાજીની રાહ જોઈ રહ્યા છે એમ કહ્યું છે. જે જીવોને સમ્યક્ જોષ થયેલો હોય છે તેઓ ક્ષયોપશમ ભાવના કોઈ પણ ગુણોથી રાચતા નથી, તેઓ તો નિરંતર ક્ષાયકભાવના જ્ઞાનાદિ ગુણ મેળવવાના ઇચ્છક હોય છે કે જે ગુણ પ્રાપ્ત થયા પછી જતાજ નથી. આ વાત કર્મચંદ્રાદિક અનેક શાસ્ત્રોથી સમજવા યોગ્ય છે. અહીં અપ્રસ્તુત હોવાથી તેનો વિસ્તાર કરવામાં આવ્યો નથી.

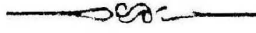
એવટે ચંદરાજી સિંહજરાજી પાસે જાય છે. તે વખતે જાણે પારાવાર રોહ ઉભરાઈ જતો હોય તેવો પ્રેમ સિંહજરાજી બતાવે છે. પુરેપુરી કપટકળા કેળવવાની શરૂઆત કરે છે. ચંદરાજી કુશળ હોવાથી તે બધું સમજી જાય છે પણ વખત ને સ્થળ જુદી તરેહના હોવાથી તે સાંભળ્યાજ કરે છે. મતલબી સિંહજરાજી તેને પોતાના સિંહાસનપર બેસાડે છે ને પોતે સામે બેસે છે. પ્રશંસી મનુષ્યો અનેક પ્રકારની વાગ્જાળ પાથરે છે અને તેમાં લોળા માણસે ને સપડાવે છે. જો કે તે પ્રાપ્ત્યનું માહું પરિણામ તો તેને પોતાનેજ સહન કરવું પડે છે પરંતુ એકવાર તો બીજા માણસને કદમાં નાળે છે. ચંદરાજી બરાબર સપડાય છે. તેનું મન પોતાની માતા પાસે છે ને શરીર અહીં છે. સાચુ વહુ પાછા આદ્યા જાય અને પોતે અહીં

અંદર રાશીના ગુણ ઉપર નીકળતો સારો.

૩૮૧

રહી જાય તેનો તેનો મોટો ભય છે. પરંતુ પરસ્વાધીન માણસ શું કરી શકે

હવે આગળ ઉપર સિદ્ધરાજ શું કાર્ય બતાવે છે ? અને અંદરાજ તે કાર્ય શી રીતે કરી આપે છે ? તેમજ સાસુ વહુની વરકન્યાને જોવાની ઇચ્છા કેવી રીતે પૂરી પડે છે ? તે સંબંધી વર્ણન આપણે આગળના પ્રકરણમાં જોશું. હાલ તો આ પ્રકરણનું આટલું રહસ્ય ધ્યાનમાં રાખી વિરમવામાં આવે છે.

હેરાસરમાં વિજ્ઞાનિક રોશની.

હાલમાં હેરાસરની અંદર ઘીની અથવા કોપરેલની રોશની કરવાનો રીવાજ બહુધા પ્રચલિત છે; તેમાં પણ ગર્ભગૃહ (ગભારા) ની અંદર તો પ્રાચે ઘીના જ દીવા કરવામાં આવે છે. હવે મીબુબત્તી, ઘાસલેટ, ક્રીટસન અને ગ્યાસની રોશની કોઈ હેરાસરમાં દાખલ થયેલી જણાતી નથી. પરંતુ તે બધી રોશની કરતાં વધારે પ્રકાશિત વિજ્ઞાનિક રોશની હાલમાં સુરતમાં લાઈન્સની અંદર આવેલા હેરાસરમાં દાખલ રરવામાં આવી છે. આ રોશની હેરાસરમાં દાખલ કરવી યોગ્ય છે કે કેમ ? તે સંબંધમાં જે મત દોવાથી તેના લાભ દાનિ વિગેરે વધારે સ્પષ્ટતાથી જાણવાની જરૂર છે.

વિજ્ઞાનિક રોશની દાખલ કરવાથી ખર્ચમાં એકંદર ધણો ફાયદો છે. દાંડી ઝુમર વિગેરે ચીનીખાનાનો મોટી રકમનો ખર્ચ તેને માટે કરવો પડતો નથી. ચીનીખાનું ઉઠકવા-સાફ કરવાને લગતો ખર્ચ બીલકુલ બંધ પડે છે. રોશની કરનાર માણસનો ખર્ચ રહેતો નથી કારણકે માત્ર આંખ દાખલાથી રોશની થાય છે અને ઓલવાય છે. ચીનીખાનાની પુટપુટ અને માથું આપવા લેવાની ઉપાધિ બંધ પડે છે. આ શિવાય જીવ હિંસા સંબંધી વિચાર કરતાં ઘીની, કોપરેલની કે બીજા તેલની રોશનીમાં તેની અંદર પડીને અને દીવાની જ્યોતિમાં અંપલાઇને જે જીવવિરાધના થાય છે તે આમાં બીલકુલ થતી નથી. રોશનીના ગ્લાસ ભરીને મુકે છે ને ખાલી કરે છે ત્યાં અને રાખી મુકે છે ત્યાં ચીકાશને લઇને સંખ્યાબંધ ત્રસ જીવો નાશ પામે છે તેમજ પુષ્કળ લીલકુલ વળી જાય છે. તે વિરાધના આ રોશનીમાં બીલકુલ થતી નથી. ઘી અને તેલ ખરીદ કરવાનો અને રાખી મુકવાની ઉપાધિ પણ દૂર થાય છે અકસ્માત તરફ નજર કરતાં દીવા કરતાં, ઓલવાનાં અથવા વચમાં દીવાની ઝાળ વધી જવાથી બીજી રોશનીમાં જે અકસ્માતનો ભય રહે છે તે આમાં રહેતો નથી. હવે છેલ્લો વિચાર તેના ઉત્પત્તિ સ્થાન તરફ નજર કરવા સંબંધી છે. વિજ્ઞાનિક રોશનીનો પ્રવાહ જ્યાં ઉત્પન્ન કરવામાં આવે છે ત્યાં બુદ્ધી બુદ્ધી જાતના પુદ્ગલિક

પદાર્થો એકઠા કરવામાં આવે છે અને ઈશ્વરના સમગ્રથી તેનો પ્રસાદ વિતરણ કરવામાં આવે છે પરંતુ તેમાં કોઈ પ્રકારનો છાવણ કે ગદિરાની જેવો સંદેહ કરવામાં આવતો નથી.

આટલી હકીકત ઉપરથી વિજ્ઞાનિક રોશનીના લાભ કેટલાક સમજી શક્યા હશે. તેમાં પણ જ્યાં તેનું કારખાનું કોઈ કંપની કે વેપારીએ કરેલું હોય અને તે જોઈએ તેટલી રોશની પૂરી પાડે તેમ હોય તો એ રોશનીમાં કપાધિ, આરંભ ને અર્થ બહુ ઓછો થાય છે. મુખર્ષ જેવા શહેરમાં જ્યાં આવી સગવડ છે અથવા હવે પછી જ્યાં એવી સગવડ થાય ત્યાંને માટેજ આ રોશની દાખલ કરવી યોગ્ય છે કે નહીં એ સવાલ છે. આસ એને માટે તેનો પ્રવાહ તૈયાર કરવાની ભાંજગડમાં પડવું તે તો મોટો આરંભ જણાય છે. તેથી તેને માટે વિચાર કરવાની જરૂર નથી.

એ બત્તીના કાચના શ્લેષ ડગલ રાખવામાં આવેછે, તેનાપર હાથ મુકતાં તે ઉજ્જ્વળ લાગતા નથી. તેને અથડાઈને પણ ઘણા વ્રસ જીવેતો રિનાશ થવાનો સંભવ નથી. ક્રીટસન લાઈટમાં કેટલીક ઋતુમાં ને કેટલેક સ્થળે જે પુષ્કળ છવ ત્રિરાધના દેખાય છે તેવીજગ્યામાં દેખાતી નથી.

કદિ ગર્ભગૃહમાં આ રોશની દાખલ કરવી યોગ્ય ન જણાય તો રંગમંડપમાંજ તેને માટે એવી ગોઠવણ કરી શકાય છે કે જેથી તેનો પ્રકાશ ગભારામાં એટલો બધો પડી શકે કે ગભારામાં તે રોશની કરવાની જરૂરજ ન પડે.

આ રોશની દાખલ કરવાના સંબંધમાં આ લેખકનો કે કોઈનો આગ્રહ છે તેમ આ લેખ વાંચનાર લાઈઓએ બીજાકુલ માનવાનું નથી—તેવું છેજ નહીં. માત્ર આ રોશની દાખલ કરવામાં વાંધો છે કે નહીં? તેનો નિર્ણય કરવા મટેજ આ લેખ લખવામાં આવ્યો છે. વળી તેની અંદર કોઈ અજ્ઞાત (અબજી) હોવાનું હોય તો તે જો જાણવામાં આવે તો ભૂલ થતી અટકે તેટલા માટે તેમજજો હાનિ નહોય ને ઉપર જણાવેલ લાભ હોય તો દાખલ થવાની જ્યાં સગવડ હોય ત્યાં દાખલ કરવાની તજવીજ થઈ શકે તેટલા માટે તદ્દન મધ્યસ્થ વૃત્તિએ આ લેખ લખવામાં આવ્યો છે.

છેવટે એક દલીલ જે ધૃતના દીવાના લાભની છે તે એ છે કે તેથી હવામાં સુધારો થાય છે તો તેને પણ વિજ્ઞાનિક રોશની દાખલ થવાથી કાંઈ અટકાયત થતી નથી. કારણકે તે હેતુ પાર પાડવાને ગર્ભગૃહમાં મરજીમાં આવે તેટલા દીવા દીના કરવામાં આવે તો તેમાં કાંઈ વાંધા જેવું નથી. આ બાબત હાલ તો માત્ર જૈનવર્ગમાં ચર્ચા ચલાવવા માટે જ ઉપસ્થિત કરવામાં આવી છે. તેથી એના સંબંધમાં વખાને પ્રકાશ પાડે તેવી કાંઈ પણ હકીકત કોઈના જાણવામાં હોય તો તેમણે ખુશીથી લખી

પ્રથમ પુરુષોના ઉચ્ચ આશયનો નમુનો.

ગોકલવી. તે ખુશીથી હાખલ કરવામાં આવશે. ચીનીખાનાનો ખર્ચ અને તે રોશની ને અંગે ઉપાધિ એટલી બધી છે કે તે આ રોશની કરવાની વહેલી મોડી જરૂર પડશે એમ ધારીને પ્રથમથી ચોખવટ થવા સારૂ આ લેખ લખ્યો છે. આશા છે કે આ રોશની બંધુઓ તેમાંથી સારજ અણુ કરશે.

પૂર્વ પુરુષોના ઉચ્ચ આશયનો નમુનો

શ્રી સેનપ્રશ્નમાં શ્રી હીરવિજય સૂરિએ દ્વાદશ જલ્પ કહેલા છે તે પાસ જાણવા યોગ્ય હોવાથી આ નીચે પ્રગટ કર્યા છે.

આ જલ્પ સંવત ૧૬૪૬ ના પોસ વદિ ૧૩ શુક્ર શ્રીહીરવિજયસૂરિ ર કા રાજે સાધુ સાધ્વી શ્રાવક શ્રાવિકા યોગ્ય શ્રી પાટણ લખેલા છે.

૧ પર પક્ષીને કોઇએ કાંઈપણ કહ્યું વચન કહેવું નહીં.

૨ પર પક્ષી કૃત ધર્મકાર્ય સર્વથા અનુમોદવા યોગ્ય નહીં, એમ કોઇએ ન કરે. કારણ કે દાનરૂચિ પાણું, દાક્ષિણ્યાણુપણું, દયાણુ પાણું ઇત્યાદિક માર્ગાનુસારી ધર્મ કાર્ય જિન ગ્રાસનથી અન્યનું પણ શાસ્ત્રાનુસાર અનુમોદન યોગ્ય જણાય છે તો પક્ષી જીન એવા પરપક્ષી સંજોગથી માર્ગાનુસારી ધર્મ કાર્ય અનુમોદવા એ હોય તેમા તો શું કહેવું?

૩ ગચ્છનાયકને પાછા વિના કોઇએ કોઇ શાસ્ત્ર સંજોગથી પ્રશ્ન કરવી નહીં.

૪ દિગંબર સંજોગથી ચૈત્ય, કેવળ શ્રાધ્ધ પ્રતિષ્ઠિત ચૈત્ય તથા દ્રવ્ય લિંગીના દ્રવ્ય થયેલા ચૈત્ય-એ ત્રણુ ચૈત્યવિના બીજા સઘળા ચૈત્ય વાંદવા પૂજવા યોગ્ય નહીં. એ વાતમાં કાંઈ પણ શંકા ન કરવી.

૫ સ્વપક્ષીના ઘરમાં પૂર્વોક્ત ત્રણુ ચૈત્યની અવંદનિક પ્રતિમા હોય તે સાધુના વાંદવા પૂજવા યોગ્ય થાય.

૬ સાધુએ કરેલી પ્રતિષ્ઠા શાસ્ત્રસંમત છે.

૭ સાધર્મીવાતસદ્ય કરતાં સ્વજન સંજોગથી હોવાથી કહાચિત પરપક્ષીને જમવા તેડે તો તેથી સ્વાગી વતસળ ફેક ન થાય.

૮ શાસ્ત્રોક્ત દેશવિસંવાદી નિન્દવ સાત અને સર્વ વિસંવાદી નિન્દવ એક-તે વાય બીજા કોઇને નિન્દવ ન કહેવા.

૯ પર પક્ષી સંગાતે ચર્ચાની ઉદ્દીરણા કોઇએ ન કરવી, પર પક્ષી કોઇ ઉદ્દીરણા તો શાસ્ત્રને અનુસારે ઉત્તર દેવો; પણ કલેશ ન વધે તેમ કરવું.

૧૦ શ્રી વિજય દાન સૂરિએ બહુ જન સમક્ષ જળ શરણુ કરેલા ઉત્સૂચ કંઈ કુદાલ થઈ તથા તે માંહિલો અસંમત અર્થ ધીજી કોઈ શાસ્ત્રમાં કોઈએ આપણો હોય તો તે અર્થ ત્યાં અગ્રમાણુ બાણુઓ.

૧૧ રવ પક્ષી સાધને અયોગે પરપક્ષી સાથે યાત્રા કરે તો તે યાત્રા ફોક ન થાય.

૧૨ પૂર્વચાર્યની નિષ્ઠાએ પર પક્ષીએ કરેલા સ્તુતિ સ્તોત્રાદિ જે કહેવાતાં હોય તે કહેવાની કોઈએ ના ન કહેવી.

આ ઠરાવ નીચે શ્રી વિજયસેનસુરિ, ઉપાધ્યાય શ્રી નિમગ્નહર્ષગણિ, શ્રી સોમનિજયગણિ, શ્રી ધર્મશાગરગણિ, શ્રી શાંતિચંદ્રગણિ, શ્રી કન્યાણુવિજયગણિ, શ્રી સોમવિજયગણિ (ધીજી), શ્રી સહજસાગરગણિ, શ્રી કાન્દર્ભગણિ એટલાની સહીઓ સંમતિસૂચક છે.

આ ઠરાવો બુદ્ધી ગુજરાતી ભાષામાં લખાયેલા છે, તેના પરથી અહીંના પ્રચલિત ભાષામાં લખવામાં આવ્યા છે.

આ બાર બોલ ઉપરથી તે વખતના આચાર્ય મહારાજ વિગેરે કેવા મધ્યસ્થ વૃત્તિવાળા, કઠણ વચન કોઈને પણ નહીં કહેવાવાળા, ગુરુ મહારાજની આજ્ઞાને આ ધીજી વર્તનારા, સ્વપક્ષ પરપક્ષમાં સમાન બુદ્ધિવાળા, બરા ન્યાયને આગળ કરનારા, નિષ્કારણ કલેશની ઉદ્ધરણા નહીં કરવાવાળા, ઉન્નમાર્ગનું નિકંઠન કરવાવાળા તેમજ શુદ્ધ માર્ગને જોળખાવનારા હતા તે સહેજે સમજાઈ જાય છે. આવા મહારાજો આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, પંચાસ ને ગણિ વિગેરે શાસનના સ્થાબલતા, શાસનને જોલાવનારા, શાસનને ઉપદ્રવ કરનારનું ઉન્મૂલન કરનારા છતાં શાંતવૃત્તિને રોવનારા, ધર્મશાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરવા ને કરાવવામાં નિરંતર સાવધાન રહેનારા આત્માનું હિત થાય તેવે માર્ગેજ પ્રવૃત્તિ કરનારા અને નિરંતર હિતાહિતનો તોલ કરનારા હતા. તેમના પુન્ય પ્રતાપથીજ અત્યારે પણ શાસનની ઉજ્જવળતા દૃષ્ટિગોચર થાય છે. તેમાં જેટલી મલિનતા દેખાય છે તે આપણા આચાર, વિચાર, પ્રવૃત્તિ વિગેરેને આલારી છે. આપણે જો પૂર્વ પુરૂષોને પગલેજ ચાલીએ; તેમણે કરેલા ઠરાવોને બરાબર અનુસરીએ, સ્વેચ્છાએ કાંઈ પણ પ્રવૃત્તિ ન કરીએ, અને આ ઠરાવો આપણે માટે પણ છે એમ સમજીએ તો શાસનની ઉજ્જવળતામાં વૃદ્ધિ થાય. કલેશ માત્ર શમી જાય અને શાસનની ઉન્નતિ થાય. આવા હેતુથી આ બોલ પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યા છે. આશા છે કે ઉત્તમ મુનિ મહારાજ અને સુજ્ઞ શ્રાવકો તે લક્ષ પૂરીક વાંચી તેમાંથી સાર ગ્રહણ કરી તેનો ઘટીત ઉપયોગ કરશે.

સુરત જીલ્લા માટે સ્થાન લેવાયેલી “શ્રી જૈન ધાર્મિક પ્રાથમિક પરિક્ષા”ના ફનામના મેળાવડાનો હેવાલ.

તા-૨૪-૧-૧૨ ના રોજ શ્રી સુરત વડાવાડાના ઉપાધ્યક્ષમાં બેઠાબેઠાનું અવસરે “શ્રી જૈન ધાર્મિક પ્રાથમિક પરીક્ષા”ના ફનામનો મેળાવડો કરવામાં આવ્યો હતો. શરૂઆતમાં શ્રી વડાવાડા જૈન વિદ્યાશાળાના ઓનરરી સેક્રેટરી સી. મગનલાલ પટેલ શોભનદાસ બદામીએ મજકુર પરીક્ષા ઉદ્દેશવાનું કારણ ત્રીજે પ્રમાણે લાંબી સંજ્ઞાનાથું હતું :—

હાલમાં કેટલીક મુદત થયાં શ્રી જૈન શ્રેતાંગર એન્ડ્યુકેશન બોર્ડ દ્વારા શ્રેષ્ઠ અમરચંદ તલકચંદ જૈન ધાર્મિક હરીકામની પરીક્ષા લેવાની શરૂઆત થઈ છે પરંતુ તેમાં પહેલાં મોરબુનો અવકાસક્રમ કે જે પંચ પ્રતિક્રમણ અર્થે સહિતનો છે. તે શરૂઆતમાં વિદ્યાર્થીઓને ભારે પડતો બળવાળી અનેના ધાર્મિક કેળવણીના અનુભવી ગુરુશ્રીની સૂચના અનુસાર ક્રમ ભે પ્રતિક્રમણ અર્થે સહિત (હિતુ,યુક્તિ, સમજુતીપૂર્વક) નું જ્ઞાન દ્રવીભૂત થાય એવા ઉદ્દેશથી પંચમ તેટલાની પરીક્ષા લેવી પણ જરૂરી છે; અને તે માટે હાલ અજમાયશ તરીકે સુરત જિલ્લાના વિદ્યાર્થીઓ માટે ની પરીક્ષા સુરત મુકામે લેવાનું મુકરર કરવામાં આવ્યું છે”

આજુ સગલ માટે સ. સ. શ્રેષ્ઠ મોતીચંદ હીરાચંદ મોનાચાંદીવાળાતરફથી રૂા. ૨૫ આપવા બુધી બનાવ્યાથી તે રકમનાં ત્રીજે પ્રમાણે ચાર ફનામો ઉપલા નંબરે પાસ થનાર ચાર વિદ્યાર્થીઓને આપવામાં આવ્યાં હતાં :—

- ૧ હું ફનામ રૂા. ૧૭ ત્રીશોવનદાસ છોટાલાલ.
- ૨ હું „ રૂા. ૭ મણીલાલ રસિકદાસ.
- ૩ હું „ રૂા. ૫ મોહનલાલ મયાચંદ.
- ૪ હું „ રૂા. ૩ નગીનચંદ જગજીવનદાસ.

પ્રસંગાનુસાર મુનિવર્ચશ્રી પ્રવર્તકજી કાન્તિવિજયજી મહારાજ સાહેબે બહુ અસરકારક રીતે જ્ઞાનપ્રાપ્તિને માટે દ્રષ્ટાંતો પૂર્વક ઉપદેશ શ્રેતાંગોને આપ્યો હતો.

છેવટે આવતા બે વર્ષમાટે અત્રેના સ. સ. શ્રેષ્ઠ બુનીલાલ જગનચંદ શરાફ તથા શ્રેષ્ઠ મોતીચંદ હીરાચંદ મોનાચાંદી વાળાએ દરસાલ માટે ફનામના રૂા. ૨૫ આપવા પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી હતી, અને ઉક્ત ગુરુશ્રીનું અનુકરણ અન્ય

૨૮૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

કેળવણી રસિક બંધુઓ કરશે એવી આશા રાખવામાં આવી હતી.
બાદ મેળાવડાનું કામ સમાપ્ત થયું હતું.

નવાણુ યાત્રાના અનુચ્ચવની વૃક્ષમાં સુધારો.

ઉપરના નામની છુટ નવાણુ યાત્રા કરવાના અભિલાષીને ભેટ આપવા માટે અમારા તરફથી છપાવવામાં આવી છે. તેમની અંદર સિદ્ધાચળજીના ૧૦૮ નામ લખતાં પંડિત શ્રી વીરવિજયજી કૃત નવાણુ પ્રકારી પૂજા ઉપરથી ૬૬ નામ મળ્યા તે લખ્યા છે. બાકીના નવ નામો માટે નીચે નોટ કરવી પડી છે. હાલમાં ઉપાધ્યાય શ્રી પદ્મવિજયજી મહારાજ કૃત સિદ્ધાચળજીના ૧૦૮ નામોના સ્તવનનું એક પાતું જોવામાં આવ્યું છે. જો કે તે પણ અપૂર્ણ હોવાથી તેમાં પ્રથમના ૫૪ નામો નથી પરંતુ જે નામો છે તે તપાસતાં તેમાં ૬ નામો ૬૬ ઉપરાંત તેનાથી જુદા નીકળે છે નીચે પ્રમાણે—

૧ વિશ્વ પ્રભ	૨ કયંબુ	૩ હરિપ્રિય
૪ ત્રિભુવન પતિ	૫ પ્રત્યક્ષ ગિરિ	૬ સિદ્ધભજ
૭ વૈજયંત	૮ ઋષિ વિહાર	૯ સર્વકામદ

આ નવ નામો ઉમેરવામાં આવે તો ૧૦૮ થઈ રહે છે. આમાં સિદ્ધભજ નામ છે તેનો અર્થ સિદ્ધના ભાજન-સ્થાન એવો જણાય છે અને ઋષિ વિહારની જગ્યાએ પ્રતમાં અશી વિહાર હતું પણ તે ખરાબ ન લાગવાથી સુધાર્યું છે.

એ છુટના પૃષ્ઠ ૪૩ માં ૧૬ ઉદ્ધારો પૈકીની હકીકત છે તેમાં ૧૬ મા ઉદ્ધારનો સંવત ૧૩૭૧ છપાયેલ છે તે ભૂલ છે—તેને બદલે સંવત ૧૫૮૭ વાંચવા.

ખીજ કેઈપણ ભૂલ જણાવવામાં આવશે તો સુધારશું.

કુંવરજી આણંદજી